

बा.अ—२

सतवेणीनी वेल

रथनार
सैयद नुरमहंमद शाह
बीन
इमाम शाह

સતવેણિની
વેલ

ભાગ ૨ જો

: રચયિતા :

શાયદ નુરમહમદ શાહ અનિલ ઈમામ શાહ

ગત અક્ષામણી કા પરતા

દોષક	આંગથાં	જુટે	નીરધાર,
પાવે	ઝેર	મુનીવર	અવતાર.
દ્રીર તે	સુકરીતથી	સુધજ	રહે,
પાપ પ્રાઇત	સામ	ઉસકે	ગયે.
એની	નરળાંચે	વાણી	કણી,
તળતો	મુનીવરકુ	મેરજ	આણી.
કંડણી	કાઢયા	તળ આપસ	માંહે,
આઠ હળાર	મોમન	મહીને	તાંહે.
આધા	દીનાર	એક એક	પર પડીયા,
ધસુંકર	ચાર	હળાર	જ હુંબા.

लाकर धमामडु़ी हीया सार,
तथें छांग्रा नाख्या नीरधार.

सवान गांग्रे अ हुआ ततकार,
दीरते पाया मुनीवर अवतार.

ते तो मोमन शीर चैसा हुआ,
चोक्सो तस्थी नीत काठता रहा.

गीनानले स्त्रीभ्या चोक हुलर,
अरणी भाख्या ते गीनान ज सार.

चेसी चेह ते मुनीवर हुआ,
पुतक आठ उनका नुगमे हुआ.

એક દીયા ઉસમેં નરળકું સાર,
 ચાદ્યા દંશોંદ વેખાર,
 હાથમેં પદ્ધસિા તે રાખતા હોતા,
 તો અપના હાથ તે રેતા હોતા.
 આઠમેં સે એક હવે,
 એસી ઘરતે રહે.
 રે તુંહીં.....

પંથ કમાયા કર,
 અને જાગ્યા અનંત અપાર રે,
 એક થાવર નવ ચુક્યા;
 સો અસા લુધ હુચા નીરધાર રે.

જાફર સાદક કી કંસણી

જાફર સાદક	ઇચ્છુક	પથ	કમાયા,
આખર	મારગકા	દરળ	પાયા.
ઉસકા	એક	દુર્મન જે	હોતા,
સો	કમામકા	લાઈ	કીલાતા.
ઉસને	બહોત	ઉત્તુસે	કીયા,
કાન	નરળિકે	શીશા	ઓતાયા.
ઇચ્છુકર	નરળ	સરગે	ગયા,
હઈતકુ	લોક	લાભ	હુઅા.
પાયા	ઉને	સો	વિધા,
નામ	હઈતકા	વાદળ	હુઅા.

ਅਵਾਂਤ ਆਠਸੇ। ਵੀਸ਼ਨ ਛੋਤਾ,
ਪੋਸ਼ਟੀ ਤਾਰੀਖ ਪੰਦੂ ਕੁਤਾ।

ਮੁਖਵਾਰ ਕਾ ਸੇ। ਹਿਨ ਨੀਰਧਾਰ,
ਸਤਗੁਰੈ ਫੁਲਥਾ ਸਾਗ ਵੀਸ਼ਲਾਰ।

ਕੁਣਾ ਗੁਰਦੁਆਰੀ ਮੰਡੀਨਾ ਮਾਂਡੇ,
ਆਖੇਰ ਇਮਾਮ ਨੜ ਕੱਖਲਾਥ।

ਕਲਜੁਗ ਸੁਧੇ ਇਮਾਮ ਬਾਡਾ ਹੁਅੰਡੀ,
ਲੁਭਨੇ ਸਤਪਥੁੰ ਮੁਖਾ ਲੀਧਾ।

ਸਾਰੀ ਹੁਨਧਾਕਾ ਇਮਾਮ ਜੇ ਹੁਅਕਾ,
ਅਪਨਾ ਮਝਹੁਅ ਨਦੇ ਆਪੇ ਛੀਧਾ।

और हीया से हुआ की रीत,
 सतपंथ केरी सभ परतीत,
 एसा लेह सतगुरे समज्जया,
 वाट मुशकील से हे भतलाया,
 मुशकील वाट सतवरणी हीया,
 शुभने अपसके हाथ लीया।
 ३ हुँही.....

सुध मारग पावे मुनीवर,
 इने भानया गुरका ईरमान रे,
 से जुव तरकर पार गये;
 जे साचे थे नीरवाण रे।

શાહ ઈસ્માઇલકી જાહેરાત

શાહા ઈસ્માઇલ ઈમામ ને હુચા,
 ઔર ઈમામ તો ફેંકું લયા.
 એ તો ઈમામ નરળકા અવતાર,
 કળા જાહેર અતાયા નીરધાર.
 જાહેર ઢ્રે નરે આપ દીખાયા,
 મુસા ભાઈ દુર્મનજો થયા.
 ઉસને ઠામ નથ શાહાકું દીયા,
 આપણાર એર મુલક મેં રહ્યા.
 જાહેર મરણુંકા નામજો કીયા,
 બાતુન જાકર મીસર મેં રહ્યા.

વહાં મુરીદ બહેતજ મીલીયા,
જુસને નરકા અવતાર જાણ્યા.

પંથ્ર કીયા સુધ આરગ સાર,
એક હીન જાતા નર આપ બાર.

જુમલાજ સાચે સાથે છોતા,
કૃત્ત્વા તલાવ કે ઉપર જાતા.

પાર પર દેખ્યા એક કાગજ તીયાં,
એક દરખત પર ઓઠા હુઅા.

ખાણે ન પાવે બહેત બુઝે મરે,
અતી પેરે તે તે કરકરે.

તथतो જમાતે નરળકું કહ્યા,
 નરળ કાગ એક કેસા રહ્યા.
 તથ તો નરળથે બાતજ આંખી,
 કાગ કી બાત સથ ઠંડી સાંખી.
 એ તો થા સતપથ મોમન સાર;
 ચાલતા સતપથ કે મારગ વેવાર.
 રે તુંદી.....

ઈમાન ન રાખતા પથ પર,
 કલ્પી ન પડ્યા વખતરે,
 ગતમે કલ્પો ન મીલીયા;
 નવ હેઠા એક જ રાત રે.

શાહા ધીસમાં લકા મોળજા.

એસા હોકર જુગસું સુઆ,
ઉસને કાગડા અવતાર જ દીયા.

ધીના અપને પર પાતા ભારી,
એસી હોતી જે ઉસકી ખુઆરી.

પખ પખડાઈ સથ સડ ગયા,
બહેત મરજ ઉસ ઉપર લયા.

એસા દુખ તે પાણ્યા સાર,
એસે લખ ચોરાસી અવતાર.

મહાદન સુધી દુન્યા મેં રહે,
દુખ ધીસે અપને પર સહે.

ਪਛੀ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਮਾਣੋ,
ਠਾਮਤੇ ਲੇਖੁਂ ਨ ਛੋਂਦੇ ਕੀਯਾਂਦੇ.

ਤਥਾਤੋ ਜੁ ਮਲੇ ਅਰਹਾਸਿ ਕਰਥਾ,
ਨਰਣ ਸਾਥੇ ਈਥੁਂਕਰ ਕਹਿਆ.

ਨਰਣ ਈਨਕੁਂ ਤਮੇ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਹੀਥੋਾ,
ਦੁਆ ਤਮੇ ਉਸ ਉਪਰ ਕਰੋ.

ਤੋ ਤੇ ਛੁਟੇ ਮਦਮ ਅਵਤਾਰ,
ਤਮਾਰਾ ਅਕਥਾਰੀ ਪਾਮੇ ਪਾਰ.

ਤਥਾ ਨਰ ਈਸਮਾਈਲ ਈਥੁਂ ਬੋਲਧਾ,
ਤਮੇ ਜੁ ਮਲਾਣ ਉਸੇ ਦੁਆ ਜੇ ਦੇਣ੍ਹਾ.

ગતકે હુચાથી એ છુટી જાઓ;
 ગુરનસ સરવે ગત માંહેણે પાએ.
 ગતકા પરતા હું સખથી બાંડા,
 ગતમાં ગુરનસ હેઠું પરવરીયા.
 ગતકી મહીમા જેસાં નવ કોઈ,
 ગતમાં કળા વાર અનંતજ હોઈ,
 રે તુંહીં.....

ગત ગુમલો શુયા મલી રહે,
 તીયાં સાલ કળા ભરપુર રે,
 તેત્રીસ કરોડ સખ હેવ મીલે;
 અને મલે તે ચંદાને સુર રે.

શાહ ઈસમાઈલનું સરગવાસ

તથાતો જુમલેજુએ આશિષ દીયા,
 નરજુએ દુઅા બહોત ઉસકું કીયા.
 છુદા તે તો મહમ અવતાર,
 પાભ્યા તે તો પહેલે પાર,
 એસા નર ઈસમાઈલ કા એલ,
 સુણો મુનીવર એસા ને એલ.
 આપર ઉસ નરજુએ દુન્યા છોડી,
 વીખમી ઉનકું કુછ ન પાડી.
 સતગુર કહે ઉસ નરકા વીચાર
 જીવંત આડસો ત્રીસજ સાર,

કારતક મહીને તારીખ આર,
જાઈ પોતા નર વંડકુઠ મીંનાર.

દીતવારકા હીન સાંભળો વીરા,
રાખો અપને મનમે ધીરા.

તુર્ણત ઉસ નરકો મસીર માંહે,
જાણ્ણો બુલે સત છોગી તાંહે

શીરતો મહમદ નુર ઉસથી હુઅા,
ઉસને જુગપત બહુ કામણે કીયા.

રદ્ધા ચોહી નર મીસર માંહે,
બહુ મનીવર મીહ્યા તાંહે.

સતપથ સાચેસુ^१ કરે વેવાર,
 લેતા હતા નરળ હશોંદ આહાર.
 સીહક મુનીવરે સાચા રાખ્યા,
 એસા પથ નરળ એ હીખાયા.
 હીખીસરે વાટ વાટ સુધા પાઈ,
 જેણે પથ મારગણે પીયાઈ.

રે તુંહી.....

સતપથ પુરા ભેટાડયા,
 દીર ગયા ઘંઠુંડ વાસરે,
 આડસો ઉગાન સીંતેર થા;
 ભાદરવા અદાર ખાસ રે.

ઈમામત વર્ષી આહમદ કી
 શીર તો વર્ષી અદ્મદ ઈમામ થયા,
 સોઈ નરળ મીસર માંહે રહ્યા.
 પંદરા બરસ કર્યા બાદશાહી,
 સરવે ઇથીરી રાહા ચલાઈ.
 મુરીદ દીયા ઉને અનંત અપાર,
 થાપયા મુખી કામડીયા સાર.
 આહમદ મુખી તળ હોતા જાણ,
 કાસમ કામડીયા કહીયે વખાણ.
 ધ્યાવે ધરમ તે સરવે તારે,
 જેમું સીક્ષાર્યો નરળ્યે જારે.

સંખત આહસો ચોરાસી કહીયે,
અમરાપુરીમાં ચાતા તહીયે.

શ્રાવણું તારીખ વીસન્ને બાળું,
આતલારડા હીન પ્રમાણું.

કાંદર ઉસકી ભી કરયા તાહે,
બાપ હાદે કે સુકામજ માહે.

શુરૂઝ છીપા ઉસ હીન તતખાળું,
પણું પંખીતો રોતા ધણું.

હરણત પરણત બહેાત વેના કરી,
એસી બાળું જુગામે પરવરી.

सतगुर	बाखी	सतमारग	सार,
करे।	डीया तो उतरे।		पार.
हीजे हशोंद	गुर मुख		आङ्गार,
चालीये	सत	तणे	वेवार,
नमता	अमता	सभुरी	सार,
परनींहा	सु नव	राखो।	ग्यार,

रे तुँहीं.....

दुन्या	दुरीजन	झर	करे,
जे चाडे।	शाहाका	हीहार रे,	
सतगुरे	सध	इरमान्या;	
साचा	लंगसे	पार	रे.

તકી મહમદ કી ઈમામત

શીરતો તકી મહમદ હુંઆ,
 નર અવતાર સો પ્રગટ લયા.
 સંવત આઠસો છનું હેઠા,
 આખર સરગાપુરી માંહે પહેલા.
 ઓગણુંબીજ તારીખને પોસ માસ,
 તથતો નરણ પોતા વઈકુંડ વાસ.
 કાંચ ઉસકી ઉહાંને હૃતી.
 જ્યાં બાપ હાહેઠી કાંચ હેઠા.
 ઓસા ઉભ શુરળાએ કહે હીયા,
 ઓ સત મારગ તો સુધા હુંઆ.

ધરમ ધ્યાયા અનંત નો પેર,
 દલથા સત કેરા સંઘળા અંધર.

 મોમને ધરમ ધીયાયા સાર,
 ગુરજી અભિદલાકા અવતાર.

 સતપથ મારગ મોમને કેમાયા,
 સાચા મારગ તે સુધ ધ્યાયા.

 સત મારગ હથાતે લોક સારે,
 તે સાર ગયા સરળે નીરધારિ.

 જો કોઈ ચાહ્યા ગુરકે ગીનાન,
 સતગુર ખોલ્યા સત વચન.

॥१॥ द्वाई मुनीवर सांझो गीतान
 आदसे शुरमुणे हशोँहनु हान.
 उनकु महाहन न हुपे लगार,
 अभरापुरी मे जये नीरधार.
 सतपथ भारगे ॥२॥ मुखा रहे,
 इति अनति भाई पावे सोहे.
 रे तुंहीं.....

॥२॥ मुनीवर धरम ध्यावसे,
 ते पावे सवा लाख सारदे,
 सतपथ भारग संघर्थी अडां;
 ॥३॥ नणीउ केरा वेवार रे.

ઈમામત રજીઆમદલાક્ટી

શેરતો	રજીઆમદલા	ઈમામજ	હુંગા,
ઉને	સાચા	પંથ	ચલાયા.
છતીસ	બરસતો	પંથ	ચલાયા,
શેર	નરળ	અમરાધુરી	ગયા.
સંવત	નવસો	અત્રીસ	બણ્ણો,
કારતક	તારીખ	સોલ	પ્રમાણો.
દીતવાર	હીન	ગુરળ	સધારયા,
સતપંથ	મારગ	તથ	સુધા રહ્યા.
ઉને	સાચે	હીલસે	દ્વાયા,
ઉને	શાહાળ	પરતક	પાયા.

कुमर श्रीती सामरा भांडे,
ने केहि साचा पीछाले आडे.

श्रीतने हीन उहां पथरे होते,
कुमर उपरतो छगल रेते.

श्रीरतो कुमर उस ठार बनाए,
उसके उपर छल्ले कराए.

बातुन मानते उसे मोमन सारे,
कुरते नरलुके सभ वेवारे.

बांडे त करामत नरलुकी होए,
बांडे त मोमन हेघ्या साए.

कथरसे अङ्गात नुरजे आते,
 उसकु मेमन सण परताक पाते.
 अङ्गात हुआ नरण्डा झुरूर,
 छाता समा कर से नुरमें नुर.
 आल धमाम ने हुसौनी परीवार,
 पात्र नकंलकी नर अवतार,
 रे तुंहीं....
 परताक ऐल आपे करीया,
 से हुसौनी नर अवतार रे,
 सतगुरे पीयु कर लाखीया;
 मो कुथीया अमृत जार रे.

ઈમામત મહેંદી મહામહ કા

મહેંદી કેર તમે સુણો વીચાર,
 કાંકણું ખાંદ્યા સો જુગ મીંબાર.
 એક મોમન અધમીજ હોતા,
 બહેત ઉને જુગમે ગુના કીયા.

 મરને વળત પાયા આજર,
 રૂહ ન નીકલ્યા તેની વાર.

 તપતો અતી ઘણું દુખ ને થયા,
 સુધ ખુદ ઉસકી સરવે ગયા.

 હૃથ પગ અતી પછાડે સાર,
 બહેત મુંબણ થયા નીરધાર.

ઉસકા એવા તો હો જ છોતા,
દોયે ચલકર પાસજ પોતા.

નરળણું શીશ નામી કર્યા અરદાસ,
હાલ પીતાઙ્ગ કર્યા પ્રકાશ.

નર મહેંદી તથ અંસા જે કહ્યા,
ઉસકુ કાંકળું બાંધવો દીયા.

તથ કાંકળું બાંધાયા સાર,
જુમલા મીઠયા ઉનકે દ્વાર.

કાંકળું બાંધાવતા સુધે ન હોઈ,
જુમલેજ ઉસે કાંકળું બાંધ.

ਸੁਖ ਅੰਨਾ ਕਾਂਕਣੁ ਨ ਅੰਧਾਣੀ ਤੇਹ,
 ਤਥ ਜੁਮਲੇਗੁ ਕੋ ਹੁਆ ਸਨੇਹ.
 ਉਸਕੇ ਬੱਛੇਥੇ ਜਮਾਤੇ ਕਲੁ,
 ਝੀਰ ਬਾਈ ਨਰਾਲੁ ਪ੍ਰਭੀ ਆਵੇ।
 ਝੀਰ ਹੋਲੁ ਨਰ ਪਾਸੁ ਗਿਆ,
 ਸੋਹੀ ਵਚਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜ ਕੁਝੀ।
 ਰੇ ਤੁਹਾਡੀ.....

ਕਾਂਕਣੁ ਸੁਖ ਅੰਨਾ ਨ ਅੰਧਾਤ ਹੈ,
 ਅਗ ਕੈਖੀ ਕਰੀਥੇ ਪੇਰ ਰੇ,
 ਤਥ ਨਰਾਲੁ ਝੀਰ ਹੁਕਮ ਕਰੇ;
 ਜੇ ਕੈਖੀ ਕਰੀਥੇ ਲੇਰ ਰੇ,

કંડણુ ની ઉપમા

તથ તો નરળ દ્વિર અસ્ત્રા કહીયે,
 તમ મે ચુ એક કંડણુ બંધાવો.
 જેટા બંધાવે તે જાડર સાર,
 ધરમ જેટે કા સત્ત વેવાર.
 બાપ ઓર જેટે કી હોતી મીલણી,
 કામ જેટો કી ને અતી કરણી.
 તથ જ જેટે ને કંડણુ બંધાઈ,
 બાપ ક ઉનસે આરામ ને આઈ.
 દ્વિર જીવ નીકળયા રહેમત માંદે.
 પાંચા સરગે તે જાડર દાંદે.

અસ્તી	કોયા	કંકણુ	કેરી
સવા	માહોર	ઉસપર	દેણી કરી,
મહોર	અહાયને	ઓરત	હાથ,
અધી	મહોર	લડકેઠી	સોય,
અસ્તી	કંકણુ	હાયગી	રીત,
ગુરળાએ	કંકણુકી	કહી	પ્રતીત.
મહારન	કેરા	જળ	હીન,
મીલસે	લથા	સળ	મોમન જણુ.
નેણુ	કંકણુ	જાધાર્યા	જુગમાણે,
ઉસકે હાથમે	નુર	જાપકે	આણે,

સો નર પીઠાંદે નર ઉનકુ જાંદે,
 ચુરળ હાથ સો ઉનકા જાંદે.
 સરગ માંહે ઉનકુ લેકર જાય,
 ઉસકા અમરાપુરી મે વાસ કરાયે.
 કંડણુ ધાંધાવનો મોમન સાર,
 છંટા નાંખણ્ણા હર ભરસ મીંજાર.
 રે હુંદી.....
 એન્ની રીત મુનીવર તણી,
 તમે ભૂલી ન જાઓ ગેમાર રે,
 સતગુરળ સેઠી કેરમાંયા,
 હે કુંઘે વાર વાર રે.

हुआकी प्राप्ति

हुआ करावे। तमे गतमांडे जाई,
 तो तमारी हेय से साची कमाई.
 कोटी हमडी का मुल धरोहरा,
 धरम डरने तमे सवेरा.
 एक हमडी मांडे कुंभर इल,
 तो खरम थासे सद्दल.
 एक कण्ठ रांधसे हुआ काज,
 पलत्र सवा लाख थासे आज.
 आखरमां तमे सवा लाख ज पावे,
 एसे शुद्ध ठड़ी समझवे.

દુનાયા મે' ભી સબ અરણતા પાવો,
 હોજ વાવીને જ્યુ' ઇલ જ પાવો.

 વાવીએ જેવુ તેવો ઇલ થાય,
 એસા દુઅા કા સવાગ લખાય.

 પડયા અગાદમે' જાણ દુકાળ,
 થયા દુઃખી ત્યાં લોક આપાર.

 ભૂખથી મર જાતે સબ કોઈ,
 એક મુનીવર ત્યાં રેતા સાઈ.

 સાઈ નીત નીત દુઅા કરાતા,
 અહીં પૈસે મે' અરણતા પાતા.

એંર લે ખાણે શી દુઆ કેરાઈ,
 દુકાળ મેં ઉસે કામ લે આઈ.
 એક લે હાણું ત્યાં હેતા જે,
 રંધી દુઆ કોઈથે રાજ્યા તે
 આપા બરસ તે ઉભું ખાચા,
 તેભી હાણે કા પાર ન પાચા.
 રે હુંદી.....

દેખો સત ભારગ સારથી,
 જેણે દુઆ કરાવી નીરધાર રે.
 એક સઈ બહુ બરસ રંધ્યા;
 તેના ઘરમાં આઠ જણું સાર રે.

ਮਛੋਂਹੀ ਈਮਾਮ ਕਾ ਪਰਚਾ

ਅੰਜੇ ਦੁਆ ਤੀ ਹੈ ਅਰਕਤ ਵੀਰਾ,
 ਜੇ ਕੋਈ ਮਨਮਾਂਹੇ ਰਾਖੇ ਧੀਰਾ.

 ਅੰਜੇ ਗੁਰਲਥੇ ਵਾਣੀ ਕਲੀ,
 ਰੀਖੀ ਸਰ ਤਮੇ ਸਮਜੇ ਸਹੀ.

 ਰੀਖੀ ਸਰ ਚੁਣ੍ਹੇ ਸਤ ਧਰਮ ਆਚਾਰ,
 ਕਰੀ ਲੀਧੇ ਸਾਚਾ ਧਰਮ ਵੇਖਾਰ.

 ਮਛੋਂਹੀ ਈਮਾਮ ਜਪੀ ਮਗਰਥ ਗਯਾ,
 ਪਹਾੰ ਸੁਰੀਹ ਤੇ ਘੇਹੂਫ ਕੁਰਥਾ.

 ਚਾਲੀਸ ਹੁਨਰ ਸਤਪਥੀ ਸਾਰ,
 ਉਸਕਾ ਹਾਤਾ ਸਾਚਾ ਵੇਖਾਰ,

ਤਥ ਪਥ ਅਪਨਾ ਸੋ ਲਹੇਰ ਕਰਿਆ,
ਏਕ ਲਾਖ ਉਪਰ ਬਣਾਤ ਕਾਈਰ ਮਾਰਿਆ।

ਲਹੇਰ ਥਾਈ ਨੇ ਕਰਿਆ ਕਾਇ,
ਸਾਰਿਆ ਸੁਨੀਵਰ ਜੁਮਲਾਨਾ ਕਾਇ।

ਗੋਮੀ ਕੁਝੀ ਜੁਗ ਮੇਂ ਕਮਾਈ,
ਆਖੂਰ ਮੋਤ ਥੀ ਮਾਰਗ ਪਾਈ।

ਦੁਰਗਾਪੁਰੀ ਮੇਂ ਵਾਸ ਜੇ ਕਰਿਆ,
ਘੜਾਂ ਕੇ ਸੁਨੀਵਰ ਪਰ ਮੇਰਾਜ ਕਰਿਆ।

ਸੁਖਾਂ ਨਵਚੋ ਪਰ ਨੇਵੁਂ ਛੋਤਾ,
ਤਥ ਤੇ ਨਵਲ ਵਈਕੁਂਠ ਪੋਤਾ।

વધશાખ તારીખ તેરની સાર,
 દીન થાવર કા હોતા નીરધાર.
 એસા વીચાર શુરલગ્ને કણ્ણા,
 મહીયા શહેરમે તુરભત કરયા.
 બાકર તુરમેં તુર અમાણુા,
 સતશુરળ સોહી કહી પરમાણુા.
 રે તુહી.....
 સતપંથ નરળ સાખત કરયા,
 તમે સાંભળો સાચી વાળુ રે,
 શુર કહે ધરમ કે સારથી,
 ને મીઠા અમૃત ગીતાન રે,

ઈમામત કાયમ મનુસુર વ મોહિંગ કી

નરળ કાયમ દીર ઉસકા હુણા,
 કાણેરીયા શાહર મે સુરીં જ દીયા.
 પંથ કમાયા બાહેત નીરધાર,
 મારા બરસ કહીયે તત્કાર.
 સુવંત હસ સો ઉપર એક,
 આખર સરગ માંહે ગયા નેક.
 માણા મહોના ત્યાં તત્કાર,
 ચાઉદાની તારીખ ઉચ દી સાર.
 દીર તો નરળ મનુસુર જે હુણા,
 તેણું દીનદું સુધ ચલાયા.

तीस पर नव वरस छेता आणु
अेसा पंथ करया नीरधाणु,

सप्त दस सो उपर आड,
जेठ भास की तारीख सात,

पेता नृल वर्दुरु नीरधार,
सरगापुरीमे पासा सार,

उस की कर ते मगरण भांडे,
सतगुर कडे सरवे अत भांडे,

श्री ते गांडिं इमाम जे थया,
चौवीस वरस तम राज व ढीया.

કીર તો સધારથા સરળ વાસ,
 ઉમરે હોતી ચાહીસ પર પાંચ.
 સુવંત દસ મે એકત્રીસ,
 સરળાપુરી ગયા જગતીશ.
 આસાન માસઠી પેહેલી ને રાત,
 તે નરે છોડ્યા ગત જમાત.
 રે તુલી.....

આંતપદ અમૃત કર્યા,
 અને ગોઢ્યા મુનીવર લોક રે.
 ને સત્તય મેન ન આવ્યા,
 તે હુઅા સધળા હોક રે.

ਇਮਾਮਤ ਕੀ ਆਖੇਰਾਤ

ਹੁਏ ਅਜੀਲ ਕ੍ਰਿਤ ਨਰ ਜੁਗ ਮਾਂਡੇ,
ਅਤੀ ਸਾਚ ਸੋਹੀ ਧਰਮ ਬਧਾਯੇ।

ਏਕੀਸ ਪਰਸ ਲੋਤਾ ਨਰ ਅਥਤਾਰ,
ਉਮਰਾ ਗ੍ਰੀਸ ਪਰਸ ਕੇ ਸਾਰ।

ਸੁਖਾਂਤ ਹਸ ਸੋ ਨੇ ਬਾਵਨ ਸਾਰ
ਤਾਦੀਖ ਸਤਾਵੀਮ ਸ਼ੁਦਧਾਰ।

ਆਹਵਾ ਮਾਂਡੇ ਅੱਗੇ ਸੁਧਾਯਾ,
ਸੋ ਨਰ ਮਗਰਮ ਕੇ ਮਾਂਡੇ ਰਹਾ।

ਕ੍ਰਿਤ ਤੇ ਹਾਂਗਾਮਲੀ ਜੁਗਮੇ ਹੁਅਾ,
ਥਾਮ੍ਰ ਆਖਰ ਪਈਕੁਠ ਗਿਆ।

થાવીસ વરસ કરયા બાહરશાહી,
 સતપંથ મારગ ઉને સુધ ચલાઈ.

 સવંત હસ સો છોટેર સાર,
 ચાહ્યા ચઠિરે તીથ અગ્રીયાર.

 જાડર સરગમે વાસજ દીયા,
 તુરણત મેહીએ હળવા હુઅા.

 જાહેર હુસન દીર જાહેર થયા,
 નર અવતાર ઈસ ગુગમે રહ્યા.

 અરસ પંદર હોતા ઈમામ રૂપ,
 અતી ઘણૂરા ઉને કરયા સરૂપ.

સવ'ત દસ સો ઉપર એકાણ,
 આસુ માસ તીથ છઠી બાળ.
 હીન ભંગલ કા થા ગુરજ કહે,
 સરળો ગયા સામ સમજ રહે.
 એ તો કથા ન હીયા હીતાં,
 ઈસકા કુરાનથી હુચા ખતાં.
 રે હુંહી.....

છલિમ મેં સખ સુજ હુ,
 હુ મત હો સુરખ જોમાર રે,
 ગુર હીવા હાથ મેં હીયા,
 કહ્યા એ ઈસકા સાર રે

ધૂમામ તરીકે જાહેરાત

મુસ્તાન	સિરિયિલાલ	નર	અવતાર,
આહેર	હુંથા	ગુંસાર	મીંબાર.
લાગ	મુરીદ	નરે	અપના કરયા,
સો	સગ	હીનમાં	પરવરયા,
કે તે	મુલક	નરશુયે	દીયા,
૩૫	ધૂમામથી	આહેર	હુંથા.
હુંમ	હુંથાડા	બહેરાત	કરયા,
બહેરાત	કહી	કહીને	દરમાયા.
સો	નુરજી	કહે સગળે	સારી,
સુણ્ણા	મુતીવરો	મન	વીચારી.

॥ कोઈ चुक्से वधत सवार,
अंही न होये उसे हीन मीनर.

उस हीन पातक लीप्या जाये,
एरकत जावे सब धये माहे.

ओसा ओइ राम का चुक्गा लाई,
हीलमे अपणे जने सुधर पाई.

॥ कोई चुक्से सांजका ठाण्डा,
उसकु गुना दस हीन परभाण्डा.

॥ उस हस हीन के अंहर खाये,
सा कणु कणु सवै हराम लगाये.

ચોરનો સંપાદ કરે ઉસ હીન માંડે,
સો કુણ કામ નવ ઉનકે લખાયે.

ચોર ને સુમણીકા ચુકે વખત,
ઉનથી તો બેલર ગત જમાત.

ચોક્કીયા અંભીયા સામ પાપી કહેવે,
ચાર માસ સુધી ચોસા રહેવે.
રે તુંહી.....

શીર સામ ચુકે હીન થકી,
તે સુનકર ચોર લખાય રે,
ચોર ને હો હીન નહી મીઠયા;
ચો સુધ કાર કહેવાય રે.

કુચા ખામીકા આજાગ

ને કોઈ ચુકસે ભાઈ હીન ચાર,
 ઉસથી એલીયા સથ હોવે જોઆર.
 એરને ચુકેગા હીન સાત,
 ઉસકું ધરમ ન આવે હાથ.

 દસ હીન ચુકે સો જલમ નામ,
 ઉસકા ન હોવે કોઈ હીન કામ.

 માસ ઉસકા સથ કુછ જાય,
 ને કોઈ સરવે જમારે જથાય.

 તીલભી ધરમ ઉસે કામ ન આવે,
 દશાંડ સુકરીત સથ ફેઠ જાવે.

એસા શુરણ કલ્પા સથ ભરમ,
તે જાણી ધ્યાવો તમે સત ધરમ.

જે કોઈ વરસ સુધી ચુકે જાય,
તે તો શેત્તાની જાત કોલાયે.

જે કોઈ ઉમર ન માણે ગતકી ચાલ,
તો આપર ઉસકા કદ્યા હુલાલ,

સુધા આગ્રામ મદમ જ પાવે,
ધાણુકી માર સીર ઉપર ખાવે.

માટે મત ચુકો મુનીપર ભાઈ,
કરને કલજુગમે સાચી કમાઈ.

ગતમે વખત હુઅાકે મીલો,
 ગતકું પંના હીદારી આલો.
 તો વહિકુંડમાં હોવે વધાવા,
 ગતકી જુજરગી કૈ ધરમથી ભાવા.
 સો તો નરળુચે સાર સમજયા,
 શુરળ એ મુનીવરકું સર્વે ભાગ્યા.
 રે તુંણીં....
 ગતકા મહીમા કૈ બડા,
 તમે પરણો પરખણુ હાર રે,
 વખત વેલા નવ ચુકીયે;
 સો જઈએ ગત મીંનર રે.

અંહગીડા મરતથા

વખત અંહગીડા સથાય અહોતેરા,
 સુણો મુનીવરો મેમા ઉસ કેરા.
 ને કોઈ ગુલરે વખત સવાર,
 અરકત હોવે ઉસે અનત અપાર.
 ઓરલી હરજી હૈ અસા ભાઈ,
 સાત વાર હરખાના કરવા જાઈ.

 કેશા હોવે નરળું નિરધાર,
 એસા સવાર હૈ વખત સવાર.
 સાંજડા વખત ને જમાતસું પડે,
 ચાલીસ હરગા સો એસી પડે.

એરભી સવાયા હોતા હુમાન,
જેસા ચાલીસ પડે નો કુરાન.

એર સુમળી જે વખત ગુજરે,
દો નેણ દરગાડા ક્રિલજ પાવે.

એલીયા અંધીયા સાથ ઉચ્ચથી સાર,
હોયે ખુશીયાલ તે અનત અપાર.

એની બરકત ગુરળ્યે ક્રિમાઈ,
સાહી સતગુરળ પરતાઈ પાઈ.

થાવર રાતે જે પડણે હુચા,
ઉસકા સરગમે હોયે વધાવા.

सेव
 जगमका ते इल पाये,
 ने थावर राते हुआ पडाये.
 सेव
 अंहगो इल होये सार,
 रात थावरके सेही नीरधार
 असा साचा सतगुरलये आण्या.
 लेह अमुलभ सतथी आण्या.
 रे तुँही

सतगुरे
 सो जाणो। सत इरभाण्या,
 अभीरस भीने नीरभदा,
 ते थावर राते सार रे.

અમીરસંકા અતાપ

અમીરસં
 પીંશે ને થાવર રાત,
 ઉસકે સીર પર ન આવે ધાત.

 ઉસકે અંગમે અમીરસ આચા,
 ઉસડા અંગ સો તુર જ થયા,
 ઉસકું આગ ન જાલે સાર,
 બચ્છો દેખણથી તે નીરધાર.

 ઉસ અંગકું કોઈ માર ન કુંવે,
 જળ સોઈ અંગ કળર મેં જાવે.

 અમીરસં
 પીંશે ટાકું નહીં પુછાણું,
 ને કોઈ પીંશે હર થાવર ટાણું.

જે કોઈ જોક થાવરથી ચુક્યા,
સો જીવ કિંદું કર મર ગયા.

તે તો નીસ્ટે અવગતીયા થાય,
ઉસકી કુમાઈ સણ હેઠળ જાયે.

હર થાવર રાતે કળસ થપાવો,
નરને નામે ત્યાં થાલ કરાવો.

ઝેસા નર મુલ્તનસિદ્ધિલાહ કહે
સો ગુરજુ સણ ભાખીત રહે
નીસ્ટે દુઆ તમે પડનો સાઈ
તો અંત બંદગી હું પદ હાઈ

ને ગતથી ચુકાતો તુરત જ પડણા,
 ઓર શાહા પીરકી તરણી કરણું.
 ઓર તરણી શાહા પીરકે નામ,
 તો ગત જેસા હોયે સવાખ તમામ.
 ઓર ને પડના ન જાણુતા હોય,
 તો તે હુસરે કે સાથ પડાય.
 રે તુંહીં.....

પડના પીછે ઉસકે લેળા,
 ને જાણુ અહેતેરા જાણ રે,
 મધ્યમ નરળકા નામ સણ,
 ઓર ગુરળકા નામ નીરવાણ રે.

ਦੁਆਕੀ ਤਰਤੀਅ

ਏਹੋ ਲੋ ਪਾਂਥ ਸੁਝਦੇ ਸਗਲੀ ਪ੍ਰੂੰ,
 ਤਧਾਂ ਤੀਨ ਦੁਆਕੇ ਅਛੋਤ ਅਛੋਤੇਰਾ.
 ਏਹੋ ਤਮਾਮ ਜੇ ਬਾਣੇ ਸਾਰ,
 ਸੋਸ ਗਿਨਾਨ ਤੇ ਬਾਣੇ ਨੀਰਧਾਰ.
 ਉਨਕੇ ਪੀਛੇ ਪਡਣ੍ਹਾ ਸਤੀਜਨ,
 ਤੋ ਛਾਥੇਗਾ ਗੁਰਨਕਾ ਫਰਸ਼ਨ.
 ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਨੀਵਰ ਸੁਸਾਇਰ ਛਾਥੇ,
 ਰਖੁਮਾਂ ਦੁਆ ਨ ਬਾਣੁਤਾ ਸੋਧੇ.
 ਸਾਡੀ ਕਾਢੇ ਤਧਾਂ ਤਰਤੀਅ ਬਾਰ,
 ਤੋ ਝਲ ਦੁਆਕੀ ਛਾਵੇ ਨੀਰਧਾਰ.

સીજાદા બાર ઉપર બાર કરણું,
ઉસપર સાર કી દુઆને પડણું.

સો નવ જાણે જોં પીરશાહા પુ,
હર એક તસ્વીરે સીજાદા કરે.

એસી પેર ભાઈ અમૃત કેરી,
સુધ્યાંતક સુધ અહોત અહોતેરી.

તસ્વી બાર સુણો વીચાર,
પીરશાહા નામ હર તસ્વી બાર.

પ્રથમ તસ્વી ગતાનુમલે કેરી,
ગતાનું ઉસમે કહે અહોતેરી.

તરણી દુસરી દ્વિર નરકે નામ,
 ઉસમે શાહાપીર કલેચે હર હામ.
 તીસરી તરણી અદી સૌરજાહુહાર,
 એહી નામ નર હર અધતાર.
 ચાથી તરણી ગુરજારી પડીયે,
 ઉસમે શાહી પીરકું અમરીયે.

૩ તુંધી.....

સમરલુ કરીયે સાચસુ,
 તો છાવે હલ અંતરે,
 અતગુરજાયે ભાગ્યા;
 તે મુનીવરકું નીરધાર રે.

નીમ થાપનાકા પડુતરા

કલસ થપાવો તમે ઉસું સાથ,
 ને કોઈ સત ધરમ શ્રી વાત.
 એકવીસ કલસશી દુઆનો સારી,
 જાણુતા હોથ સરવે નીરધારી.
 નવ જીજાદા પુરા હોયે જખાન,
 આશા યુરી કરે ઉસમાંહે આન.
 સોતો સતીયા હૈ ચુધ વેવાર,
 એસા સતપથ ધરમ આચાર.
 ને કોઈ પાવલ ન પીયે તતકાર,
 ઉસ ધર જીતેર બલા પડે સાર.

હુન્યા માંડે અંત બુંધા સો જાણ,
નુર ન વરસે મુખ પર પ્રમાણ.

પાવદ નુર ભાઈ રાખો દ્વારાન,
સત પ્રમાણુ સો કરનો આણ.

એસ્ટી હોથ ગુરળુહે ડાઢી,
મુરળ મરમ સણ સમજો સહી.

ગતમાંડે લગતકું હોસાડો,
ગુરકે ગીનાનસું ઉનકું પીછાણો.

ને કોઈ સમજે સમજવે સાર,
પાણે પળાવે સો ધરમ આચાર.

सतगुरे भाँध्या साची वाणी,
 धर्म लीध्या तमे जाहो। पीराणी,
 असा शुश्रुता तमे नीतोनीत,
 तो ते कल होय जनम भरत,
 असा समझने राखने याह,
 ते ते होयसे रीधीसर सार,
 रे हुँही.....

सतगुरे असा भाँध्या,
 तमे सांभणो मुनीवर जन रे,
 असा चावा सत धरमका;
 ते सांभणो नीस हीन रे.

नरलुका अरण्यास्

नर	मुस्तनसिरिणिलाह	धमाम,
करीया	गुगमांडे	गुगपत
बहेत	मुनीवर	उने करीया सार,
उन्दु	अलाज्या	सत मारग वेवार.
उसने	वसीयत	धयुंज दीया,
शाहा	नीआरडु	गाही दीया,
मुस्तेअलीने	द्रीतना	जगाया,
शाहा के	कुकम मे	सीर दीराया.
गोभा	करतप	गुगमांडे करीया,
गुरुभर	हुन्याश्चि	आप सधारीया.

સંવત અગ્રીયાર એકાવન હોતા,
તથ તે નરણ વૈકુંઠ પોતા.

દ્રાગણુ મહીના લોતા તત્કાર,
ઉસકી પંહરમી તીથ નીરધાર.

સતપથ મારગણુ સુધ ચલાયા,
સતપથ ડં સુધ પરતક પાયા.

દીરતો નરણ શાહ નીઅાર હુચા,
ઉનકા દુર્મન અહોતજ થયા.

ભાઈ એ દુર્મની કરીયા અપાર,
આખર પહેંચાડયા સરગ દુપાર.

तथतो मुनीवर सतीજन मील्या,
 उस लाठ्कुं भी तेणुज मार्या.
 संवत अग्नीयार पचास पर तीन,
 वष्टिकुंड गया नरण वें हीन.
 कारतक भास ले होता जाणु,
 तारीख एकवीसभी प्रभाणु.
 रे हुँही
 हीन मुमारका हुता त्यां
 नरण पहेंच्या सरगन मांडे रे,
 सतपथ सुध राख्या;
 सो शुद्धये करी तांच्ये.

શાહ હાટીકી આહેરાત

પ્રગત રહ્યા તે નર અવતાર,
 ઉસ કા શાહા હાઠી કર્યા આકાર.
 ગુણતી રહ્યા સો ઈંસ જુગમાંહે,
 બાતુન મોમન તે ઉનકું ધ્યાયે.
 ને કોઈ પુરે ઈમાનસુ રહ્યા,
 તેણે શાહા હાઠીકું ધ્યાયા.
 ગાઠ આલમેાત ખંડ ઈંડિક,
 પહાડ આલળુરજ ઉંચ અથાડ.
 પહેંચ્યા શાહ હાઠી ઉસ માન,
 દીલા બડા મીસવ આસમાન.

હસનસગા મુરીદ ઢંડ ધમાન,
ઉચને શાહ હાઠીકું લીયા પીઠાન.

પાઉં આકે શાહજીકું પડચા,
અરજ બહેતરી શાહ પાસજ ધરીયા.

શાહ હાઠી આલમોતમાં રહા,
બહેત લોકકું મોમન કરીયા.

શાહું હાઠીયે કંથીયા બહુ ગીનાન,
સતકા મારગ ચલાયા નીરધાર.

એમા ચાવા ગતમાં હે કરીયા,
સોહી કલજુગ માંહે પરીવરયા.

गुरनर ३५ हो ते उसमांडे,
 हाही नाम धराये उस टांणे,
 सुध करीया सण धरम आचार,
 जे कोई आहया त्यां पुरे वेवार.
 सत का मारग ते सुध चलाया,
 साचा मारग ले हीभलाया,
 रे तुझी.....

सतका मारग साचथी,
 ओम आहया गुरु साचरे,
 धर्म का कल सुकल है,
 गुर असी आहया वाच है,

धीर भद्राभतकी रोटीकी उपमा

गुरनरे सत धर्म चलाया,
 गुरगुडी रायी हेणुं इरभाया,
 उसमे इल हु न अनंत अपार,
 वे कोहि हेवेगा साचे वेवार.

 सोही मुनीवर सरगापुरी लाय.
 दुनीया मांडे अहु काम सोहाय.

 ऐसी पेरि सो शुरु अताया,
 तरि कुहि मोमन चीतमांडे लाया.

 हेता रायी सो थावर राय,
 साचे अनथी सो मांडे जमात.

ચાર	વરસ	સોયે	રાઠીયા	હીયા,
એક	સાખ્ત	મેઘન	એસા	હુઅા.
ઉસકા	કૃજસાંકી	કહુયે	નામ,	
સીદુક	દીલસે	સા	હીયા	તમામ,
દીર વે	ચલ	ગયા	ઓરન્ને	હેશ,
છાઉયા	સામરા	માયે	અપણુા	ઘેસુ.
જાતા	બસરેકી	તરફે	સોય,	
સાગર	કુરાતપર	ચડયા	હોય.	
હુકમ	ખુદાવંદ્કા	એસા	હુઅા,	
એડી	જાન	હુતા	સોઈ	હુઅા.

तथतो मांडे जे होता सार,
 कुण्ठु लागा सरवे नीरधार.
 भालम नाखुहा सर्वे झुड़या,
 उस हरीयामांडे हुके भरया.
 ते तो भोमन नव झुड़या तांडे,
 रोटीया आकर न उन्हुं तराडे.
 रे तुंही.....
 हो रोटीया जे उने हीया,
 सेवे नीचले आवी रांडेरे.
 तथ ते आव्या अनद्या,
 उसे कांडे तरइ तराय रे.

પીર સલામત કી રાઠી કી ઉપમા

એંર ને બુડતે હતે લોક જ સારે,
જે ડોઈ માતનીયે હતે નીરધારે.

તેણે જખ તે મુનીવરકું હેણ્યા,
રાઠીયા ઉપર તે તરતા આંદ્યા.

તખ તે પુકારે તમ હમકું બચ્યાયો,
બાહાં ગીરહીને તે પાસ એહાયો.

તખ તે મુનીવરકું રહેમ આયા,
સખકું પકડીને ઉપર લાયા.

ઉગરીયા ત્યાં તે તો સધળો સાથ,
સખકું આંદ્યા અપણે હાથ.

રાઠીયા તરાકર કંઠે પહોંચાડ્યા,
સોહી સધળે સલામત આવ્યા.

શ્રી તે રાઠીયા ગાયળ જ હોઈ,
ગુર અવતાર પાસે આવ્યા સોઈ.

જુનકું રાઠી યે બગાયા સાર,
ઉસને ગુરજુનકું કહ્યા વીચાર.

ઉસ મુનીવર કેરા નામ જે લીયા,
જુસકું રાઠીયા ને અવલ તરાવ્યા.

તથ નર અવતારજી બોલ્યા એવ,
એ તો સતધરમી હુ તતખેવ.

राठीया हेता हँता गुर के नाम,
 सो सब आव्या धर्सी के काम.
 तभ उन सवाकुं धमान आव्या,
 सतपथ धरमे आप कसाव्या.
 अपश्चु कुणीला ते सवे लाव्या,
 आता धिलाहा ते आप कसाव्या.
 रे तुहीं.....

अहेत लोक आलमेते रहीया,
 ते रह्या खुरासान मांडे रे.
 है विश्वासे ध्याया,
 सो सतपथ धरम मांडे रे.

મેમાણુંઠા દુધ કા પરતાપ

ઓર ભી દુધ કા હુકમ ને કરીયા,
સો ભી ગુરમર અનવર પસ્વરીયા.
હેણું શુક્રવારે દુધ જ સાર,
તે તો દુધ કી દશાંહ આહાર.
એસા હુકમ ગુર અનવર કરીયા,
તે તો મુનીવર બહુ દેતા હુઅા.
એક મુનીવર કલી ચુક્યા નહીં,
ઉસ ઘર એક બકરી હેતી સહી.
એસી બરકત હુઈ બકરી માંડે,
દસ બચ્ચે બકરી કે હુએ તાંડે.

સો સથ હો મણુ ફૂધ ને ટેતી,
એસી બરકત સો પાથા સોતી.

એક હીન ઉસ પાડે મેં અળની હુદ્દ,
તીસ જાલ સથ ઉસ ઘર પર આઈ.

તથ તો ચીંતા બહુ ઉસકું થયા,
તથ ઉસ ઘર પર ફૂધ ને વરસ્યા.

એસા ફૂધ તો વરસ્યા તાંચે,
ઉસ ઘર આગ નવ આવી ટીસ ઠાંચે.

તથ તો બહેાત ખુરીયાલ જ હુઅા,
ઓર સથ હેણકર અચરજ થયા.

ਗੁਰੂ ਅਨਵਰਕੁਂ ਤੇਣੇ ਪੁਛਿਆ ਜਾਈ,
 ਕੇਵੀ ਅਚਹਤ ਏ ਨਰਲੁ ਝੂਈ.
 ਤਾਮ ਨਰ ਆਨਵਰੇ ਉਨਕੁਂ ਸਮਾਜਿਆ,
 ਫੁੱਖ ਕੇ ਫੇਣੇ ਕੀ ਬਾਤਾ ਜੇ ਕਹਿਆ.
 ਤਥ ਕਈ ਜਨ ਛਿਸ ਪਾਂਥ ਮੇਂ ਆਏ,
 ਸ਼ੁਦਦਰਵਾਰੇ ਫੁੱਖ ਸਾਡੇ ਹੇਠੇ ਤਾਂਧੇ.
 ਰੇ ਹੁਣੀ.....

ਏਸਾ ਘੇਲ ਸਤਪਾਂਥ ਤਾਣਾ,
 ਤੇ ਜਾਣ੍ਹਾ ਗੁਗ ਸਾਂਸਾਰ ਰੇ.
 ਸਤਗੁਰੇ ਏਸਾ ਭਾਂਖਿਆ,
 ਤੇ ਮੁਨੀਵਰਕੁਂ ਨੀਰਧਾਰ ਰੇ.

ગત જમાતના પ્રતાપ

શાહા હાઠીયે તથ ઈચ્છુ કરમાયા,
 મુનીવર સાથે સમજાવણુ કર્યા.
 જસપર મુસીબત હોવે સોઈ,
 આવે આને કેં અંહર સોઈ.
 તસવી બાર તો કાઢ સાર.
 ૧૬ વીચાસે તાકુ નીરધાર.
 જે શાહા પીર કા ઉસમે નામ,
 તો ઉખ મુનીવર કા હોવે કામ.
 મુર્દીલ સણ ઉસથી રલ જાયે,
 હુ સુખ મારગ જુગમાંડે પાયે.

એક મુનીવર ને આગલ હોતા,
સો તો મહીને માંહે જ રહેતા.

રાજ કરે એક અધ્યાસી તાંઈ,
મોમન હેખ ઉસને બહીયા ચડાઈ.

હુકમ દીયા તથ ઉસને સાર,
છસુકુ ડાલો છસ વખત ને માર.

તથ તો કઈ જન પકડયા ગયા,
છસ જનકુ તાડી ખબરા થયા.

તથ આનામાંહે ગયા તે સાર,
રૂથ્યો તસ્યો કાઢી બાર.

हीर ते हँडत उसे पकडी गया,
जलम राय के आगल आया।

तभ तेहु हुक्म कर्या असा,
आग में उसको ले आयो वैसा।

तभ तो आग में उसकु डाल्या,
सात हीवर अने रात ले भार्या।
रे तुही.....

मोमन सोई नहीं जल्या,
जेहु कर्या ६६ वीशवास रे।

जग्नि उसे आगथी काल्या,
तभ जुवता हुआ अकाश रे।

गत जमातना प्रताप

राना था जलम हँडत ने सार,
 उसने जाणुया ने बहु नीरधार.
 छाइ दीया मुनीवंडु तांडे,
 दोआ बहु तारे अचरज थाय.
 पूछया उसकु तथ सर्वे विचार,
 दीयु न जलया तमे आग मींजार.
 तभ तेषु तरणी दी खाला कही,
 खानामां काढी हतां ने सही.
 तभ दीतनेकु अराया धमान,
 सतपथ मांडे आया नीरवाणु.

તરણી નીત કાઢતા થા સાર,

પાયા મકસુદ ઉસને આપાર.

આખર ખુરાસાની માંહે બદયા,

બહેત આરાધ ઓર બંદગી કર્યા.

રાખી જવામદી લયુ ફરમાન,

સતપથ પર ચાહયા નીરવાણુ.

એસા મુનીવર સતપથી હુઅા,

સતપથ મારગાંડ સુધ ચલાયા.

દરોંદ સુકરીતે સળ હી લે પૂરા,

કોઈ નવ હોતા ઉસમાંહે અધૂરા.

આખર પહોળી માંહે હોસે અરા,

સો તો જુગપત માંહે પશવરથા.

શુભત પંથ બહુ ધરમ ધ્યાવે,

નીત નીત ગતમાંહે જ જાવે.

સતગુરણ્યે સાચા કૃમાચા,

સોહી ધરમકું પરતક પાચા.

રે તુહી.....

દેખો ખેલ સતપંથ કા,

ગુર ઓદ્ધા સત વચન રે.

અમીરસ અમૃત સોઈ,

તો નીસદીન પીને જન રે.

શાહ મોહત્તરીકી ઈમામત

એસા કરતથ નર હાંહી કરધા,
 આખર સોઈ નર સરળો ગથા.
 સવત અગ્રીયારસો ઉપર એકાણું,
 સરળો સધાર્યા શાહ હાંહી જાણું.
 જે બેટા ઉનકાથા જાણું,
 ઉસકા હુલા સો મહમદ નામ.
 મહમદ ધરીયા તે નર અવતાર,
 મોહેત્તરી નામ કરીયા તતતકાર.
 ધિસ નરે એસા કામ જે કર્યા,
 અહેત મુરીદ ત્યાં પરતે જોધ્યા.

से। सब आया सतपथ मांडे,
दह वीश्वासे धरम ध्याये.

महुमह मेहितनीये धरम चलाया,
गुणत मुनीवरे पथ ले पाया.

णीस बरस पर हो नीरधार,
आया अैसा इरमान ततकार.

आपर से नर सरग सधाया,
अमरापुरीका हाम वसाया.

सवंत बासे ने होता तेर,
सरगमांडे वासा श्रीया तत्खेव.

શ્રાવણ માસમે સરળો ગયા,
અમરાપુરીકા વાસા લીયા.

તીથ દસમી તથ હેતી જાણુ;
આતવારકા દીન પ્રમાણુ.

ખાવીસ વરસ કીયા બાદશાહી,
એસા લાંખી ગુરજુ સમજાઈ.
એ તુહીં

મહુમદ ગુગધી સધારયા,
તે વણ્યા સરળ દુષાર રે.
અતિથીએ શ્રેવીયા,
ગાડ્યા ભૂલા ગેમાર રે.

ઈમામકી ઈમામત

શ્રીર તો શાહા કાહેર નરજી હુઅા,
 પાંચ બરસ પંથ ઉપર રહ્યા.
 સવંત બારસો ઉપર અઠાર,
 જેડ માસ ને તીથ અગ્નિયાર.
 સરગાપુરી માંહે કરયા મુકામ,
 જીકરીયા સલામ શ્રીર હુઅા ઈમામ.
 ચાર બરસ ઉને પંથ કમાયા,
 આખુર તે નર સરગે અધાર્યા.
 સવંત બારસો બાવીસ જાણ,
 આહરવે શ્રી તારીખ પાંચ.

ਆਵਾ ਮਹੁਮਦ ਹੀਰ ਤੁਆ ਲਤਕਾਰ,
ਜੁਗਮਾਂ ਛੇ ਜਾਣੇਰ ਥਧਾ ਨੀਂਖਧਾਰ.

ਚੁਮਾਈਸ ਬਰਸ ਕੀਧਾ ਬਾਹਥਾਈ,
ਸ਼ਵਾਂਤ ਬਾਰਸੋ ਛਾਸਤ ਮਾਂਝ.

ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਮਾਂਛੇ ਨਰਣ ਗਯਾ,
ਜਲਾਹੁਫੀਨ ਲੱਖਨ ਹੀਰ ਜਾਣੇਰ ਥਧਾ.

ਬਾਬਾ ਬਰਸ ਉਨੇ ਪਾਂਥ ਕਮਾਯਾ,
ਸ਼ਵਾਂਤ ਬਾਰਸੋ ਚੁਲੋਤੇਰ ਲਧਾ.

ਤਥ ਤੇ ਨਰਣ ਚੁਰਗੇ ਗਯਾ,
ਹੀਰ ਅਲਲਾਉਫੀਨ ਮਹੁਮਦ ਥਧਾ.

अवंत	तेरसो	ने	अगीयार,
सधाव्या	नरणु	सरग	द्वार,
इक्तुहीन	भुरशा	नर	अवतार,
सवंत	तेरसो	उपर	पार,
ओक	भरस	तक	पथ कमाया,
आभर	वे भी	सरग	सधाव्या
		रे तुहीं	
वहुकुँड	मे	वासा	षीया,
शाहा	इक्तुहीन	नीरवाणु	रे.
ताउया	गढ	आलमोत्कुँ	,
हुलाकुँआं	तातारी	ओ जाणु	रे.

ગુર પીર શાસ્ત્ર કી તસ્તનોફુ

શીર પીર શાસ્ત્ર હુચા જે સાર,
 અહેર થયા સો નર અવતાર.
 ચોવીસ સુલદ મે હરયા જાણુ,
 ખોધ્યા મોમનંકુ ભીડી વાણુ.
 એસા ગુરે ખોધણુ કર્યા અપાર,
 સતતથ મારજે લાંયા સાર.
 જાહેર ૩૫ ગુરનર નીરાકારી,
 આપે સતગુર સોઢી અવતારી.
 ગયા પંજાણ માંહે શાસ્ત્ર પીર,
 રાંયા દીલમાંહે અતી ધીર.

ઓધતા હતા તે અનંત અપાર,
ગાંધ હોતે ત્યાં સાર સાર.

સુની હતા તે ત્રણ યારદું માને,
મો સત મારગડું કેસા જને.

કાંઈ સુલલા ત્યાં હોતા ઘણ્ણા,
ગુરસું અદાવત કરયા તતખણું.

ગુરકા ભસીતમે હોતા ઉતારા,
તીયાંથી ગુરળું તેણે નીકાલા.

તથ શુરે મનમાંહે કર્યા વીચાર,
અથ તો દ્રિજુથે કેસા જો કાર.

ણાધ્યા ભીરામણુ એક જે એ,
 સતપથ મારગ માંહે આવ્યા તે.
 ગુરળુદું તેણે અપણે ઘરે રાખ્યા,
 પીજમત મીજમાની ખણોત જ કર્યા.
 તથ કાંઈ ઓર મુલા જે સારે,
 નીંદા કરતે ગુરળ કી અપારે.
 રે તુલી.....

સ્રી નીંદા અતી કર્યા,
 તે ભૂદ્યા લેાક ગોમાર રે.
 સતગુરદું નહીં એણાધ્યા,
 ને કરીયા અદાવત અપાર રે.

ગુર શામશાકી પ્રથોધ

કુહેવા લાગ॥ અતી બધગોલ,
 ખોયા કૃષીરે આપણું તોલ.
 હીંદુકે ધર વાસ અનાયા,
 કાઝર સાથે જે તેણે ખાયા,
 એસી નીંદા કરતે સાંસારે,
 કરયા અદ્વાવત બહોત આપારે.
 એંર જે ઉતુકે તાણે જે રહેતે,
 ગુર કે મુખ પર નોત નીત કહેતે.
 તથ કૃષીર ફીડ' હીન જે છાડયા,
 રોજ નીમાં સથ પર હુદયા.

એસા ઇકીરકું ખુખ જે નાહીં,
મુસલમાન હોવે જે હીંકું કાંહીં.

મુસલમાનકું જે એસા ચાહીયે,
હીંકુંકું લેકર હીનમે લાધ્યે.

સતગુર ભીરામણ ધર રેંતા હોતા,
તે સત મારગ કરી નેવતા હુતા.

ઉનકું ઈમાન ઈયુંકર આયા,
પુતર માતા મેં ઉસકા મુઆ.

તથ રેતે હુઅ ભીરામણ સારે,
કરતે હોતે બહુ અંત પુકારે.

તાણ ગુરળ્યે ઉસકું જીવતા કર્યા,
આનંદ મનથી સેહો થયા.

ગુરકું રાખ્યા અપને ધરકે માંહે,
અંત ધારોરા તે આરાધી કચ્યાયે.

કાઝી મુલ્લા ર્યાં જલ્યા ધાળું,
ગુરકું દેખ દેતા તતખાળું:
રે તુલી.....

ઓધતા હતા ગુરજ ધાળું,
તોયે માને ન મુરખ જન રે.

કાજ કમાવે લે ગાડેલ,
સો કેસા જાળું રતન રે.

ગુર શામશકા પરતા

એક હીન કાળી ઓર મુલા મહ્યા,
 ગુરજ શામશ પાસે આભ્યા.
 આકર બાતાં ઉને કર્થા આપાર,
 ગ્રીજાં તુમ હીંદુમેં બડીયા સાર.
 મુખ તે હાથી તે રાખીને કેસી,
 જલણી હીંદુકી લીધી જેસી.
 હૃદાં મસીત હું તમારી સાર,
 હૃદાં તમે નમાન પડુને નીરધાર.
 કેસા મુસલા તમે આગાત રાખ્યા,
 કેસા કાળી આપના કર ધરીયા.

ਕੇਸਾ ਮਜ਼ੋਤਨ ਉਪਰਲੇ ਕੁਰੈ,
ਛਿਖਕਾ ਲੇਹ ਸਥ ਹਮਸੇ ਠੱਡੋ.

ਤਖਤੇ ਗੁਰਲੁਧੇ ਝਰਮਾਵੀ ਬਾਤ,
ਹੁਮਹੀਂ ਖਾਲਕ ਅਚਤਾ ਹੈ ਸਾਥ.

ਜੁਸਨੇ ਕੁਫਰਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਸਾਰੀ,
ਹੁਮਕੁ ਮਾਨਖ ਫੀਧੇ ਜੇ ਅਖਤਾਰੀ.

ਸੁਨ ਸੁਲਲਾ ਸੁਨ ਕਾਝੀ ਨੀਰਖਾਰ,
ਤੇਣੂ ਸੁਣੀ ਰਚਾਈ ਸਾਰ.

ਤਮ ਕੇਤੇ ਜੇ ਹੀਂਦੁ ਘਰ ਰੇਤੇ,
ਉਸਕਾ ਲੇਹ ਹਮ ਹੁਮਸੇ ਕੇਤੇ.

अवे ॥ माटीको रथना सार,
 तीसमें कोण हींदु कोण मुसलमान.
 धृतना दूरके सभ उसमें रहा,
 हींदु अडसठ तीरथकु ध्याया.
 मुसलमान सभ भसीते जाय,
 सो अव सीरजनहार ध्याय.
 रे तुंहीं.....

सो राम ने रहेमान हे,
 हे अल्लाह ने भगवान रे,
 भौता नेही नारायण हे;
 काहर साही सारंग प्राण रे.

ગુર રામાકા પરતા।

સો હું રળ જોય સ્વીરજનહાર,
 સો હું ગઠુર સો હું કીરતાર.
 સો અભૃતપ સો હું અલાહ,
 સોહી કોરળ સોહી લીલાહ.
 સોહી વરાહ સોહી ગની સુલતાન,
 નરસંગ સોહી હુક્મ મુસ્તાન.
 વાયમણુ હુआ સો કારી હુઆ,
 ઇણુસીરામકા તે દ્વિપજ લીયા.
 હુઆ અગ્રીબ તે ગની સુલતાન,
 નામ જામાર ધરાયા નીરવાણ.

કાન ઝેપે તેણે ચલમ કીયા,
સોલ સેખ ગોપી કે સાથે રમીયા.

ગોવરદનકું તોહયા નીરવાળું,
નાગ નાથ કંસકું માર્યા બાળું.

સો શીર હુઆ ડે લે ઝેપ જગ્યાર,
અધ ઝેપ હુઆ સોહી સત્તાર.

તેણે નડલંકી ધર્યા અવતાર,
સોહી મૌલાઅલી હું નીરધાર.

ચો નવ જાળે હીંદુ મુચલમાન,
આપ નીરીજન ચો હું રહેમાન,

तम जे नमाझ पुछते हो सारी
 आडेर सोही इकट्ठ नीरधारी.
 हमतो अंदर नमाझ जे पढते,
 मनकु अपेहु भुसल्ला करते.
 काथी हमारा सो आप रहेमान,
 काया भरीत हु नीरवाण.
 रे तुंही.....

उप सउप सब ते तण्ठा,
 सब रथना करी नीरवाण रे.
 हुनीया हुवेख दानु हुआ,
 ते हींदु भुसलमान रे.

गुरे शम्भाका प्रता।

तम कीया ताच्छेत हुमारी जाणे,
 अचैं जन ते हैंकट नीरवाणे.
 आये तो शान्त और नहीं तो शान्त,
 अस्सा ध्यान शाहलुखुँ हुमारा.
 तभतो आडेल हैं लेक ले सारे,
 जुँ भसले करते नीरधारे.
 तथ तो इलिमका भाव परहरया,
 आडेरथी सब भसला करया.
 ओज न करते इलिम केरी,
 गीनान हुआकी सुध परहरी.

રાહા કીચું પાચ્યોગે આહેરનો પાર,
કરતે થીન પીર મુરશીદ વેવાર.

એસો શુરળુયે ઉનસું કહુયા,
તથતે આહેલ બહેત ગુસ્સે ભર્યા.

ઓહયા ઇકીર તમ હમકું જતાચ્યા,
કેસે મસે ને કરતે કરાવો.

તથતે શુરળુયે ઉનકું ને કહ્યા,
મસા અંહરકા હુમારી ભયા.

તમતો બાહેર હોતે છો ને સારે,
સો કીચું પાક હોયગે નીરધારે.

લખ તે અતી ગુસ્સે જો ભરયા,
 ગુરકું આલોને એચાને કહુયા.
 મસા અંદરકા હમકું ણતાઓ,
 કેચે અંદર હોતે સો દિખાઓ.
 એસા કહી તેણે પાણી લાયા,
 ગુરજુ શરૂ કે આગલ ધરયા.
 રે તુંહીં.....

શુરે હાથે પાણી લીયા,
 ને દીયા પેટમે ઉતાર રે,
 દીર પાણી મુખસે કાઢયા,
 એસા કીયા સાતને વાર રે.

ગુર શામશક્તા પરતા

શ્રીર	ગુરે	ઉનકું	કહ્યાને	સાર,
એસા	મસા	તમે	કરો	નીરધાર.
તળતો	મુલ્લા	સર્વે		મલ્યા,
પાણી	અપને	હાથમે		લીયા.
કોગળા	ચેટે	ઉતારયા		તહી,
અંગ	હણુયા	સરવે		સહી.
છાણાત	કુછ	અંગતે	ઉસને	હણુયા,
તોભી	અંગ	નવ	ઉસકા	દુજયા.
તો ભી	કોગળા	ન	નીસરયા	બાહાર,
દેરાન	હોઠી	રહ્યા	સરવેસાર.	

ગુરમ માંહે તે તો આવ્યા ઘણ્ણાં,
ગુરળુ તથ તો એલ્યા તતખણ્ણા.

દેખ લીધે આહેલ લોગ ને સારે,
ભુલે સધળે ધસ દુનીયા વેવારે.

તથ ગુરળુકું સથ પાંય ને પડ્યા,
સતપંથ મારગ તેમણે કણુલ્યા.

ચાહ્યા સરવે તે સત વેવાર,
ખીડ્યા ભીરામણુ મુલ્લા નીરધાર.

હોયે કે આપસમે મેલીને રહ્યા.
સતપંથ મારગકા શોધ ને કર્યા,

अम्भा शुर शाम्भो करथा ऐल,
 नरडा परता से लेता लेल.
 गुरण शाम्भो बहेन करामत करी,
 से सग धस जुगमे परवरी.
 सतपरहीमे सब गुरण भाग्या,
 सत मारगकी राहा भताया.
 रे तुंही.....

ऐल रमत जुगे अनंत करी,
 शुर केता कहे समजय रे,
 ने रमत अतपथकी,
 ते तो गुरणे भाग्या आयरे.

શાહી શરમણકી હીમામત

ખીર શરમણે બાંહોત સુનીવર કીયા,
 સતતથ મારગે સુધ ચલાયા.
 હોંડુસ્તાન માંહે આંથા આપ,
 ગુરળ હોતા ઉસુકે સાથ.
 ગુરળ તે તો જાઈસર અવતાર
 ધિલિમ માંહે તે તો અનંત આપાર.
 હોલું જોમા તે આપે ધરયા,
 સત મારગંડી ઇકીરી વરયા.
 હો જોમા નર શરમણ સાથ,
 બંહગી કરતા હીન અરૌર રાત.
 ચોવીસ હજ કરયા શામ,

એસા	મુગપત	કરતે	કામ.
ચોવીસ	મુલક	નરળ	દરયા,
ખાહોત	સુનીવરડુ	પ્રભોધ	કરયા,
હુમેંશ	બાંદગી	હુચા	પડે,
એક	રાતમેં	હજાર	તસળી કરે.
એસા	મુજરગ	ગુરળ	હોતા,
સતપથ	મારગ	સુધા	હોયાતા.
આપ	કીલાતા	દકીરી	નામ
રતે	દકીરી	વેસે	મુકામ.

એસા	ગુરજી	હુઆ	અવતાર,
કંથયા	ધલમ	બહેત	નીરધાર.
આહેર	મુસલમાની	આકાર કરયા,	
મુખથી	અમૃત	વાગ્ની	એચરયા.
શાહી	શાન્દા	ભાંખતે	ગીનાન,
તથ	મુનીવર	સુણુતે	નીરવાણુ.
		રે તુંહી.....	

એસા	ઘેલ	અતી	કીયા,
સો	ગુર	શાન્દા	અવતાર રે,
એસા	પ્રણોધ	જુગમે	કીયા;
સો	નાણીજુકા	પરીવાર	રે.

શાહ શામસાકી દ્વારા માનત

શાહા	શામશા	હોંડમાણે	આયા,
બલેર	ઝ્ય	તે	કર હોખલાયા.
મુનીવર	સતગુર	નુરે	કરયા,
ઉસ્મે	ગુરજી	આવી	પરવરયા.
ઉસકા	નેતસુ	હોતા	વેવાર,
ગુરજી	ઉસે	કરયા	સુધ આચાર.
અહોત	મુરીદ	ઉને	આપે કરયા.
ગુરજી	હોકર	રાહા	બતાયા.
કરયા	મુનીવરકુ	શાહા	દરમાન,
તથ	હૃથયા	અમૃત	ગુણાન.

ગુરજ મોમનકું સબ સંભળાતે,
સતપથ મારગે સુધા ચલાતે.

કરયા કરામત નરજ ત્યાં,
નર શાહી શામ્રા નામણે ધરયા.

એસા ધરાયા અપના નામ,
મુનીવરકું કયો ઝરમાન.

દેખયા કરામત નરજ કેરી,
લાયા એમાન ઉસથી બહુતેરી.

તીઝ કારણું સતપથ વધાયા,
ગુરનર હોતું તે આપ કીલાયા.

મહિસર ભરમા તે હો અવતાર,
 શુરળ કેતા સો વારોવાર.
 દશોંદ સુકરીતે સુધ રાખતા,
 સણ મોમનથી લેતા હૃતા.
 જળ દામકી ઓલી થાય.
 તળ નરળ સો આપજ પાય.
 રે તુંહી

ઓલી રખતે આપકને,
 તળ બીસતર છોડતે કામ રે.
 મુનીવર ઉનણું માનતે,
 સણ આવી કરતે પ્રખુામ રે.

શાહી શાન્દારી કિમામત

તે ગુરજી જાળ દીરકર આતે,
 ને કુછ નરજી તે હુકમ લે આતે.
 મુનીવર ચલાવતે ઉસહી પેર,
 અત મારગ રાખયા સુધુ ઘેર.

 એસા પ્રણોધ ગુરજીયે કર્યા,
 આવી હીંદુસ્તાને પરવરીયા.

 હોતે હીંદુસ્તાને સામ મુનીવર,
 સો પુર પાટણ નેવાર નગર.

 ધિસ હો નગરીમે મુનીવર રેતે,
 ઉનકું ગુરજી સુધ ચલાતે.

ਮੁਨੀਵਰ ਗੁਰਅੜ੍ਹਕੁਂ ਨਰਣ ਕੇਤੇ,
ਨਰਕਾ ਹੁਕਮ ਸਾਗ ਸਮਝ ਰੇਤੇ.

ਧਿਖਕਾ ਕੋਹ ਤੇ ਐਥਾ ਜੇ ਛੋਤਾ,
ਨਰਕੇ ਆਗਾਣੀ ਜਾਪ ਗੁਰਅੜ੍ਹ ਜਾਤਾ.

ਤਾਮ ਗੁਰ ਸ਼ਾਸ਼ਕੁਂ ਨਰ ਬਾਪ ਜੇ ਕੇਤੇ,
ਗੁਰਅੜ੍ਹਕੁਂ ਬਾਪ ਤੁਹੀ ਯਾਲਾਤੇ.

ਧਿਖ ਕਾਰਣੁ ਸਚੈਂ ਮੁਨੀਵਰ ਸਾਰ,
ਗੁਰਕੁਂ ਕੇਤੇ ਸਾ ਨਰ ਅਖਤਾਰ.

ਗੁਰਅੜ੍ਹ ਬਾਂਦੀ ਕਰਤੇ ਹੀਨ ਰਾਤ,
ਚਾਲਤੇ ਨਰਅੜ੍ਹਕੇ ਪੁਚਨ ਸਾਥ.

એસી ચલણી ઉસ મુનીવર કેરી,
 જેણે નેતકર ફેલ જે છાડી.
 સતપથ મારગે તે સુધ્યા રહ્યા,
 ગુરજીકે જો દરમાને ચાહ્યા.
 તે સતકા વચન હુઅા નીરધાર,
 નરજી ગુરકું કહેલે સાર.
 રે હુંહી.....

સોહી વચન ગુર સાંભળી,
 નરજીકા વચન જ સાર રે,
 દીર ગુરજી કંથી સાંભળાયા,
 તે સુણુતે સથ નીરધારદે.

ગુરજીના પરતા

દીર એક જુમે કા હીન જે હુઅા,
 ગુરજી તામ સુકામે ગયા.
 કરોયા બંહગી ઓર દુઅા ઘણી,
 વસયા મુનીવરકી ઝંહ તતખણી.
 હર કોઈ જાતે સુકામ મીંજાર,
 જામ હોતે હીન શુકરવાર.
 સાથે જમાત સામ જાતે,
 ગુરકી પુડથી દુઅા ધીલવાતે.
 મુનીવર કેરા સો હોતા સુકામ,
 સાહી નગર અનલ પાટખુ ગામ.

ત્યાં અતી વણેરી કીબરા હોતી,
મુનીવર રહ્યા હોયા જાતી.

સથ કોઈ હાટે હતે ઉસ મીંજાર,
કોસકા હંદ નથ ગયા બાહ્યાર.

એક કીબરતો પડ ગઈ હોઈ,
પરસ વીસકી કબરા સોઈ.

સીર ઉસ મુરહેકા પડયા બાહ્યાર,
સો રગડતા ઉસ મુકામ મીંજાર.

ગાઈઓ ધણુ જાઓ જંગલમેં જાતે,
ઉસ સીરકું આપની ખુરીએ ઉડાતે.

જાકર ઉડા સો જગત પોંચાતે,
ઉહાં ભી સારા દીન તે રગડાતે.

દીર જળ આવે તરફ ને ગામ,
ખુરીયે ઉડા છોડે ઠાર મુકામ.

એસી પેરે નીત એસાને કરતે,
ઉસ સીરકે એસે હાતજ હોતે.

રે તુંડી.....

એ ગતજુમલે ટેખતે,

જળ આવે તે ગુરકે સાથ રે,

અચૂરત કર રાતે હતે,

ને હેણે ગત જમાત રે.

ગુરજીંકા પરતા

એક દીન બુમેકે આવ્યા જમાત,
 હોતા તારે ગુરજ સંગાત,
 તથ ભી એસા તે સળ નોઈએ,
 જણ શુણ સીર તે ઉડાતે લાઈએ
 આવી કીણર પેર છોડા તાંયે,
 તથ ગત ગુરજીંકું શીશ નમાંયે,
 અરહાસ નુમલેલ્યે કીયા ઘણ્ણી,
 ધસકી સુધ ગુરજ કહે તતખણી.
 ગુવતા કરી ઉસકું મુકામે એસાડો,
 સાથ હુમારે ઈસે બાત કરાવો.

એસો વેનતી કરે સળજો શાર,
ગુરજીથે મહેર તમ કરી નીરધાર.

અરહાસ માંગો સાહેબ દરખાર,
અરકૃત નરજ કે ઉઠા વો ઠાર.

એસો વેનતી જળ ગુરજીથે કરીયા,
તમ ક્રીણર થકીને ઉઠયા.

આકર બેઠા તે જમાતકે પાસ,
રોતા બહોાત તે ભરીને સાંસ.

તમ જુમલે મીલાકર ઉનકું કાણા,
હુંસે એસા તો કીયું કર હુંઆ.

સોર તેશ ઉડતા હે નીત બાણ,
 ગાયા રખુમેં લે જાયે નીરવાળા.
 એસા ગુના તે તે કેસા કરોયા,
 મુચે પીછે એસા હાલ જ હુદ્દા.
 એસા કદ્યા ઉસકું સવેં જમાત,
 તથ ભી રાયા ભરીને સાંસ.
 હે તુ'હી

શ્રી સો જગતા ઉદ્યા,
 જાઈ પડ્યા ગુરકે પાંચ હે,
 ગુરજ તમે મયા કરે,
 તો પાતક મેરા જથ હે.
 □

ગુરજીકા પરતા

તથ તો ગુરજીએ ઉસકું કહ્યા,
 જુમલા પાંસે તમે કરાવો દુઅા.
 હાજરત ઉસકું આપનો કહી સંભળાવો,
 ઉન થકી તમે જુટકા પાવો.
 તેજ અમારા ગત જુમલા માંહે,
 જે કોઈ નીસ્ટે કરી ઉસકું ધ્યાયે,
 ખાર કળા નરજીકી નીરધારી,
 સો ભી ગત માંહે હૈ નીસતારી,
 એર ગુરકો સોળ કળા જે
 ગુર ગત ગંગા માંહે હૈ તે,

ਐસા ગતકા હૈ ભરતથા લારી,

ગતથી પાઈએ સંકલ ભવ પારી.

અસા ગુરજી જ્યારે ઉનડું કહા,

તથ તેણું ગુરડું શીશ નમાયા.

અતી પેરે ઉને કરી આરદાસ,

જુમલે વૃદ્ધન કર્યા પ્રકાશ.

પ્રથમ સધવી તમે બાત જ કહો,

દુઅ છોણ્ણા તેરા હમડું સુનાવો.

તો શ્રી બાક્ષ કરીયે નીરધાર,

ગુરજીથી બાક્ષાવીયે સારુ.

तारे ते ज्ञात्या अपनी आत,
सांखणा बुमला तमे गत ज्ञात.

मे' हुं सतपंथ लोङ नीरधार
सतगुर तुरे दीया धरम भींजर.

हुक्म हशोंह का गुरज्जरे कर्या,
सोही हुम मांडे पंथ परवरीया.

रे तुंही.....

हुम सोही धरम ह्यावंते,
अने भीलते सो धरम माहे रे,

ह्यावंते सतपंथकुं,
पथु हशोंह न दीधां तांये रे,

ગુરજીની પરતા

હો લાખ દ્વિભાગી હતી સુજ પાસ,
 ઉસકું કરતા નહી કુંઠ પ્રકાશ.
 દશોંહ ન હીયા ઉસમેં એક દમડી,
 આચા ન જીવ કરીયા ચમડી.
 ઓસી પેરે દુન્યામેં રહ્યા,
 પુત્ર સાત તાર મેરા હુચા.
 સો લી બહેત કુમાતા દામ,
 રાખયા હામસું તે અપના કામ.
 જુમલો જમાંત સણ દશોંહ માંગતા,
 તણ એક દ્વિભાગી ઉનકું દેતા.

સોલી બરસમે એક હો વાર,
એસા જુગપત કર્યા વેવાર.

બરસ પચાસડા મે જુગમે હુઆ,
બહેત નસીહત જુમલેજુથે કીયા.

કહેતાં મુખી મુજફું એ મુરખ લોક,
દુનીયા ન હોયસી કુછ તેરા લોગ.

રહી જય મરતી વેળા ઈયાં હામ,
આવે દશાંદ સુકરીત જો કામ.

માટે લોભ ન કર એ મુરખ પ્રાણું;
હોયગા સવારે ઈસ જુગસુ ઝાની.

એસ્થી બાધ મુજકું જમાત હેતા,
 કુછ ન કેતા મેં સર્વે સુણુતા.
 દેશું દશોંહ કરતા દીલ અપાર,
 કહેતા મુજે સર્વે હરદમ સાર.
 કુછ ન માનયા જુમલેકા કહ્યા
 હમડી એક ન મૈને હીયા.
 રે હુંહી

ધરમ સુણ્યા બહેલત કર,
 સખ સુણ્યા દશોંહ વેવાર રે
 તો ભી હમડી એક ન હીયા,
 અને લીયા મધમ અવતાર રે.

गुरुण्डका प्रता

हाटया उनकुं में तथ नीरधार,
 वे हौलत ईलराहीनी सार.
 होनुं अनने तो उनके कीये,
 ऐटाकुं उनकी अभर न हीये.
 आभर थाका में कर जुगा काम,
 कुछ न पाया न भरव्या हाम.
 कपडा न कीया और नहीं शाणुगार,
 नहीं धरण्डा नहीं पह वेवार.
 कुछ हुनीया मांडे नष करवाया,
 ईतनी हौलत से काम न आया.
 सं. वे. २/५

એક હીન સવારકા જમ ચુતા હુંમા,
ઓચોંતા ચુજકું તાપ ચડ આયા.

ઉઠણું ન સકતા પીછાખુથી સાર,
તોભી ઉડતા કરણું ધંધકાર.

તીનવાર ઉઠે હીર ધર ગયા
તથ તો એટા મડા ત્યાં આયા.

ઓહ્યા બાપ ઉઠ કરયો કામ,
ધતિને ચડે હીન ચુતે ઈસ ઠામ.

તથ મેં ચાથો બાર હીર ઉડ્યા,
તોભી ધર કર ઉઝાને પડ્યા.

ऐटा हेखकर गया नीरधार,
 अपना करीया जा उधम वेवार.
 ओर छोटेकु नव अभरा होते,
 मो तो एसी हालत में रोते.
 जीन जै सवापेह गड़या नीरधार,
 छादुने मुजकु नव पाया बाहुर.
 र तुंही.....

तम छोटे पउ वीमासमें
 दीर दुंहया हर हर हार रे
 जै उने हीयांथी न पाया.
 तम आया घर भींजर रे

गुरज्जुका परता

हेखा सोता है अपना जे तात,
 अती रोता ते भलता हाथ,
 तभ तेषु मुज्जुं असा कह्या,
 एसी हालत में क्युं सोते पड़या.
 तभ में उन्जुं कही सुण्याया,
 जे कुछ तापसे थी हालत हुआ.
 तभ तेषु हवाई छीतनीक लाई,
 सो लाकर मुज्जुं पीलवाई.
 उससे बड़ात मुने दरह जे हुआ,
 इसथी तोभा तोभा ज छीया.

દવા સે કુઠ ન હુઅા આસાન,
પેટમાં દરદ દીર હુઅા નોરવાણુ.

બાળીકા તથ તો ગકુા ચડયા,
ઉસને આજાર મુજે બહેત જે દીયા.

તથ બેટે કુ બહેત જ જે હુઅા વીચાર,
ઓર દવાઈ કર્યા નોરધાર.

લયું લયું દવા ખીલાતે જે,
તીયું તીયું આજાર બધતા તે.

સારા દીવસ એસા હી ગુજર્યો,
વખત રાત તથ આકર હુઅા.

तथ धर का दोक भीत्या मेरा,
 भीत्या कुहुंय कणीला आरा.
 तथ जालया मेरा वध हुआ,
 जेट उ अती वीमासय लया.
 पूछया धात तुम रजे हो क्याये,
 हमसु आदो हमारे पीताये.
 रे तुहीं.....

ओसा अती मुजे पूछया,
 तथ ज्वे करीया तोल रे.
 जालता हुता मैं अती धया,
 कोहु सुधुते न मेरा आल रे.

ગુરજીકા પરતા।

મેં તમ ઉનડું અતી ઘણું કહ્યા,
માડી નીચે મેં એક લે દાટ્યા.

દુસરા દાટ્યા હૈ કોઈ છેઠ,
એસા કહા મેં ઉનડું વીવેક.

તો નવ સુખુયા ઉને મેરા કેળ્યા,
રાતા દામ કે કારણ સ્તો ઘણું.

બહેત પછલાયુ ઔર બહોત કરકરે,
અતી ઘણુરી સ્તો વેનતી કરે.

મનમે કરકરે ઔર જુલે અપાર,
કુછ ન પાયા એક હમડી લાર.

આપર કરકરી ચુપ જે કર્યા,
કરયા થી તો કુછ ન સરયાં.

તમ તો કુદુંબ પરીવાર જે હોતા,
તેણે એટે કું અસા જે કહેતા.

અથ નહીં બચણે તુમ્હારે પીંગ,
તુરંત છાંટા લે ઉનકું નાખાવો.

તો ગતમેં જ પહોંચે નીરવાળું
નહીં કા અવગતિયા હોયગા પ્રાણુ.

આચા ન પીયા ન લીયા હીયા,
ધર્મ મારગ સત વેવાર ન કીયા.

पैसा अणु भीलकर लेणा कीया,
 सो कुछ उन्हें काम न आया,
 औसा कह्या ज्यारे कुकुंभ सार,
 तभ छाटा जेटा होडा नीरधार,
 ज मुझी गत को तेड़णे गया.
 पीछा तो जब मेरा नीकल गया,
 रे तुंही.....

कुछ मुजे काम न आया,
 धन भाल कुकुंभ परीवार रे
 कड़ाझी मौत की चाखया.
 सो कही न सगु लगार रे

ગુરજીંકા પરતા

શ્રીર હમારા વો બેટા આયા,
 જાત ગુમલેકું સાથે લાયા.
 તથ હો મહે આયા મુજ પાસ,
 આકર જેણ્યા તેણું મેરા સાંસ.
 એમી આજનર તથ મુજકું હુઈ,
 માતાદી ધાવણ સો મુખમે આઈ.
 તથતો શ્રીર એક માણુસ આયા,
 આકર મુજકું તેણું એસા કહ્યા.
 મેં જાણ્યા એ તો મુખી આયા,
 મુખી કા રૂપ તે ધરી હીખલાયા.

कुप्ते सहें हुने पहेरया जे,
 कुण्डे लागा मुजे आडर ते।

 कुहे ये पापी पाखंडी अखतार,
 मैं धन होलत तेरा ततकार।

 मुझके मत जाये मुझी और जन,
 मैं हुं तेरा सभ भाव ने धन,

 मुझसे हशांह हुने न हीया,
 भाया न अदव्या न हीया हीया।

 सो सभ हशांह केरा आडर,
 जे ते न हीया सभ गया वेवार।

અગર તું હશોંદ મુજમાંથી હેતા,
તો મેં અખ તુંને કામ ને આતા.

હુલ્યામેં ખણું સુખ હીખલાઈ,
હુને હશોંદ ન મુજસે હીલાઈ.
કે તું હેતા મુજમેં સુ હશોંદ,
તો તે નેકી તુંને આવતો હાથ.

રે તુંહી.....

હશોંદ કામ મુજમેં રહ્યા,
તેણે મુજકું કીયા ખરાળ રે,
અખ તું હોઝક પાએગા,
તીયાં જલકર હોયે કરાળ રે.

ગુરળીકા પરતા

એસા ઉસને જરૂ મુજદું કહ્યા,
 તર્થતો અતી ઘણુ મેં રોયા.
 તરૂ હો આંગળો તમાચા માર્યા,
 અતી જોર કે સાથ લગાયા.
 એસા લાગ્યા જો પુગયા આકાશ,
 ગાલ હુંબા લાલ લોડુ પ્રકાશ.
 તરૂ તો અતી ઘણુ મેં રોયા.
 રોણું મેરા આકાશો ગયા.
 એસા બળથી મારા મેં તો રોતા,
 કોઈ કુંકુંબ સો સુષુપ્તા હોતા.

તખતો હોનુ એક પીયાલે લાયે,
સ્તો લાઠર મુજદું પીલવાયે.

એસા ખારા વીખ નેસા તે,
માહારુ આકશો પહેંચે તોહ,

એર ખારાને એસા હુંબા,
મીડા રસ ડાલે ખારા હો ગયા.

એસા પીલાયા તે મુજદું પીઅલા,
અસસે આંતરડા મેરા જલ ગયા.

મેરા કુવ જણ ઉસને કાદયા,
તખ બહેત ઉને જુતીયાં મારયા.

મારતે	મારતે લે ગયા	ખહાર,
જાઇ	એસાઈયા	કુનાર.
દીરતો	ઘરમેં બહેલત રૂડા	હુંચા,
મહાદાન	નોસા ઘાંધાઈ	મચાયા.
આંગ	મેચ્કું સો ઘરસે	લાયે,
કુભર	ઓહા કર સો ઉસમેં રણાયે.	
	રે તુંધી.....	
કહી	ન સંકું એ	ખાતીયા.
નો	કુણરમેં હું ઈ મુજ	સાથરે,
તમ	જળ મુજકું	પુછતા,
તો	એક મેં કેતા	બાત રે.

સત ગુરજીકા પરતા

જબ	મુજદું	કણર	મેં	રાગયા,
દીર	હાનું	મલાએક		આવ્યા.
જેસી	હીવેકી	ખર્ચીયા		સાર,
એસે	હાનું	હોતે		નીરધાર.
ઉને	મુજસે	સવાલ જે		કીયા,
કહેલા	હમસે	તેરા ડોણું	હૈ	અલ્લાહુ.
ગુણુજ	આગડા	તે જલતા		હોતા,
સાહી	લગાવણું	ઈસારત		કરતા,
જાણું	તુરત	મુજે મારે		સાર,
વાર	ન કરે	સોયે	કુષ્ણ	લગાર.

तथतो	उरथा	में अती	सार,
करथा	भुशामत	उनकी	नीरधार.
तम हो	साहेण	हमारे	अद्वाह,
मैं तो	आया हु	तमारा	बांदा.
ओसा	ग्राला जय	मुखथी	सार,
तथ तो	गुरंज मारया	नीरधार.	
सो तो	गुरंज जय	मुजकु	लागा,
जाणुया	में तोइ	केरा	गलेला.
सारा बुशा	जलता	जलता	घण्या,
राख	हुआ	श्रीर	ते ततभण्या.

उस पर पाणी के डालते आर,
 अवता होता मे तथ नीरधार.
 दीरभी केता ते मुझसे खात,
 भूला खुदाकु हु दृष्टिकी जात.
 इतना धाम जे धरमे राखया,
 दशोंह एक हमडी न हीया.
 रे हुँही.....

छिलममे सवे सुखुया,
 तमारे पासे लेजा गुर अवतार रे,
 उनकी खात न मानया;
 अग आते भार नीरधार रे.
-

મુત્ત ગુરજીકા પરતા

એસા કહી સોહી મારતા હતા,
 મુજ પર સો મહેર ન આણુતા.
 દીર એક નાગ આંયા નીરધાર.
 તીસડા મો તો અનત અપાર.
 સો એ આ મુજદુ વળગાં લાયે,
 ઉસડા જેર કુછ કહ્યા ન જાયે.
 સો કહે મેં તો ધન ગાલ જ તેના,
 તું ને ન ખાયા મુજદું એક ઝેરા.
 હશોંદ સીદકે નવ મુજસે ટીયા,
 હમડી ઝોં ન કરાવી દુઅા.

ਤੁਹਾਨੇ ਨ ਆਯਾ, ਮੈਂ ਤੁਝਕੁਝ
ਅਪਣਾ ਜੋਰ ਸਰ੍ਵੇ ਚੁਸ਼ਾਉ,

ਏਸਾ ਕਈਨੇ ਤੇ ਬਣਗਾ ਮੁਝਕੁਝ,
ਛਾਲ ਕੇਟਲਾ ਕੁਝ ਜੁਮਲਾ ਗਤਕੁਝ,

ਆਗ ਲਗਾਵੀਥਾ ਤਥੁ ਗੋਰਕੇ ਮਾਂਡੇ,
ਜਲਤਾ ਖਲਤਾ ਦੁਆ ਸੇਤਾ ਮਾਂਡੇ.

ਏਸਾ ਛਾਲ ਜੋ ਛਮਾਰਾ ਝੜੀਥਾ,
ਕੋਈ ਤਥੁ ਮੇਰੇ ਵਾਰੇ ਨ ਚਡੀਥਾ,

ਕੇਤਾ ਛੋਤਾ ਮੇਂ ਓਸਕੇ ਜੋ ਸਾਥ,
ਲੇਜੇ ਦੁਨੀਥਾਮੇਂ ਮੁਜੇ ਏਕ ਸਾਚੇਤਾ,

સબ ધન ભાવ નરકું પહોચાઉં,
 કેર મેં જોડકે અંહર આઉ.
 તળ તે મલાયેક કહે મુજે સાર,
 અળ હીથા કામ ન આવે લગાર.
 જે ગુર ખણે તો તું ખણાએ,
 નહીં તો જલે ઓર માર જ આએ.
 રે તુહી.....

કીર્તિ ગુરગત તુજે ખણશો.
 ન માનીથા ઉતુકા કરમાન રે,
 અમે કીર્તિ કર તુજે છોડીએ;
 જે સુના ન કીતા કાન રે.

ભતગુરકા પરતા

ધન દોલત સરવે હારી રહી,
 જળ મેં ધરકુ મરકર પરહરી.
 દીર તો બેટો ને છીયા પીચાર,
 હોણે સે દોલત સથ ધર મીંબર.
 તેણું ધરકું બહુ ઓદીયા ધણી,
 તો એ ન મીલીયા તે હામ તતપણી.
 તથ તો સરવે જેનર હો રહ્યા,
 ધોચા સદ્ગુરી ભી નવ મેરી કરીયા,
 દોલત ગાઈ સરવે જમીન જ માણે,
 કુઅ ન આવી શીસી કે તા હે.

એટે એક દુસરે કું તાના નો મારે,
તમકું બાવાને હામ જે દીતે

એ સે લડકર સણ દુર નો હુઅા,
પાઈયા મરજી તે સાતે મુઅા,

ઘન પુત્ર મેરા ન રહ્યા કોઈ,
નો મેં હશોંદ નવ હીતી હોયો.

સારા ઘર હો ગયા ઈના ભુક્તામ,
કોઈ ન રહ્યા ઉસી ઠામ.

હાલત ધૂળમેં પડી છે સારી,
આખ તમ ગતથી પાઉમેં પારી.

जे कोई हाल छाता सेही सुखुया,
जुमलालु मुझ पर करना भैया.

धर था मेरा सेही पड़ गया,
धरके अंहर ते कोई न रखा.

मे जेहिया पाव तक आजार,
बक्से जुमलालु गंगा परवार.
रे तुही.....

ओझी बेनती तेषु करी,
तारे धीरपा करी जमात रे,
शुरलु पासे से गया;
ताकु पाचे पड़ीया सहु साथरे.

ભતગુરજ કા પરતા

વેનતી કરીયા સહુ અનંત અપાર,
 શુરજ બદ્ધો બદ્ધો ગુનેગાર.
 તથ ગુરજાએ મેહરજો કરીયા,
 અપને મુખથી ઉનકું કહીયા.

 જે કુછ હામ તમે હાટીયા હો એ,
 ગત જુમલેકું તે બતાએ સો એ.
 તથ તેણે કહ્યા જે હાટીયા હોતા,
 અસ ઠામ હાટીયા સો કહી હેતા.

 તથ હો જમાતીકું લેજયા તાએ,
 હાટીયા હામ સાગ કાઢીયા બાએ,

ભરવે લઈને શુર પાસે આવીયા,
 તથ શુરળ એ જોલીમે ડાલીયા,
 દીર તેણુ બક્ષામહૂરી દી વુચા કરાવી,
 જુમલે પાવત ઉનકુ પીવરાવી.

છાંટા બક્ષામહૂરાકા ઉનકુ નાખીયા,
 સોહી મોમન બક્ષાઈ ગમ્યા,
 જુમલે દીયા બહેણ આશિયે
 તથ ઉસકા ખુર્ખીસે નીકલા ન્યાસ,
 વહુંડ મે સો વાસા પાયા,
 જુગપત અપણુ તે નામ ધરાયા.

सांभया धोंहले हीता नाही,
 उसका धरतो इना हो जाई.
 होते नाहे न हवे जे,
 एसा हाल तो सहेजे ते.
 सतगुरज्जये एसा सतले भाख्या,
 गुरज्जये हीया धिलममे साख्या.
 र तुळी.....

सतगुरज्जये करणी करी,
 आशीश दीया नीहान रे,
 जप बुमला गीनानज कथता;
 तप कुहेता खानावाहान रे.

नर कासम शाह की ईमामत

दीर भीर शम्स पंजाणे गया
 नर कासम शाहुड़ ईमामत दीया।
 सपंत तेरसे छासठ जाणु,
 तब कासम शाह नर प्रभाणु।
 गुरका लेता भीर शम्स पास,
 शरका लेमा कासम शाह खास।
 सतपथ मारग तेलु सुध चलाया
 मुनीवरडु महाहनका उर बताया।
 महाहनका सम कहया विचार,
 इरीया मीमन तब अनति अपार।

दशोंद सुकरीते साखीत रहा,
 नीनान मारगे तेषु सुध चलाया।

 नरल्ले शिरपा जे अती करी,
 आँया जुमला मांडे परवरी।

 गत जुमला मांडे आवी रहा,
 बाई खुरासाने वासा वस्या।

 ते गुरल्ले करी अती कमाई,
 जुसठी साख्या ते आगण लाई।

 गुरल्ल धन्नामां गया ज्यारे,
 ओँध्या मुनीवर त्यां जे सारे।

ગુરજીયે બહુ ત્યાં ગીતાન કંચીયા,
સતકા ભાવા તે તમ દીપલાયા.

મુનીવરે ગીતાન સુણ્યા સાર,
અવીયલ પદમી પાયા નીરધાર.

ઉસકા પીર નસીરહીન હુણ્યા,
ગુરકા જેમા સો ઉસને લીયા.
રે તુંધી.....

પંથ કમાયા સાચકર,
તમ કલસ થપાયા સાર રે,
ગુરે ગીતાન સંસળાયા;
મતાયા નર ચાવતાર રે,

નર કાસમ શાહકી હિમામત

નર	કાસમ	શાહી	કરતે	શીકાર,
એક	હીન	ગયા	જંગલ	મીંજાર.
સાથે	ગુર	નસીરહીન		જાણ,
નાનુ	થીયા	ત્યાં	અંતર	દ્વાન.
ચુરળુંથે	હુંદ્યા	ધણ્યા	જંગલ	મીંજાર,
તોભી	ન લાદ્યા		નર	અવતાર.
ખણીત	વીનતીએ		ગુર	કરગરયા,
સેવક	થઈને	ભામરણુ		કરયા.
ચાલીસ	હીન	ત્યાં	કરયા	જાઈ,
અત્મા	ચેનતી	ગુરે	કરયા	ત્યાંથે.

ગુરજીઓ તપ જગત પૂરા થયા,
નરજી તમ ત્યાં આવી મીલયા.

લોક નુરી સહુ આવી સંચરીયા,
ગુરકે આગળ તેણે શીથાજ જ ધરીયા.

ગુરજી જઈ લાગા નરને પાંચ,
અતી વેનતીયે શીથા નમાયે.

નરે ગુરજીકે પીડે હાથજ ધર્યા,
ગુરજી ઉપર રહીયાત થયા.

શાળાશ ગુરજી બહુ ઢા કર્યા,
ને તમે ગતમાંડે પરવરયા.

એસા નર કાસમ શાહી કરયા સારે,
 ગુરજી જેવા નાહી તોઈ ઉપકાર.
 નવાજયા નરજી ત્યાં ઘણુા,
 ખીજમત હેખીને તતખણુા.
 ગુરજીકુ બહેત રંગ રમાડયા,
 આનંદ એછિ બહેત કરયા.

રે તુંહી.....

તથ ગુરે ઈરમાબ્યા,
 તમે સાંભળો નર અવતાર રે,
 તમે ગત ઉપરે કીર્તા કરે;
 તો તે પામે ચેલે પાર રે.

ખીર અદ્ધરદીનકી ફૂકીરી

નર	કાસમ	શાહે	પહમી	હીયા,
તે	તે	પહ	મોમન	આપે
એસા	જુગપત		કરયા	કામ,
જુગમે	બહેલ		રચાયા	નામ.
આખર	સોહી	નર	સરળે	ગયા,
અમરાપુરીમે			વાસા	કીયા.
સવાંત	અઉહસો	છવીસ		સાર,
પોસ	માસ	તીથ	અઠાર	નીરધાર.
પોતા	વહુંડ	નર	કાસમશાહી	નામ,
સારયા		રીજીસર	સાથી	કામ.

ઉસકા શ્રી છિંદામશાહુ હુઅા,
તે નરે ખેલ રમત બહોતજ કરયા.

રાજ કરયા ચંગાપુર જાંહી,
ઉસકી બાત આગળ જુલગાહી.

પીર નરસીરહીનકા સાહેભહીન,
ઉસકા હુઅા પીર સદરહીન.

ગુરકે નેમે પર ચુયા તે,
હુંદવા લાગા નરળકુ ચો.

બારા બરસ નરળકુ હુંદ્યા,
કાફકી દારી તે કમરે બાંધ્યા.

એસી પેર કર્યા તતખણું,
 એસ્ટી માંહે ગુર કેરથા ઘણું.
 જાતા નરકે પાસે જળ સાર,
 રસતે ચાલતા તે શુરળ નીરધાર.
 ગીરીયા અતી કરતા ઘણ્ણા,
 છાડી દુન્યાઢી આસ તતખણું.

ર તુંધી.....

ગીરીયા ગુરે અતી કરયા,
 કયા કહું ઉસકા વીસતાર રે,
 ગુર નરકું હુંઠને લાગ્યા;
 તળ કેતી કરી અરહાસ રે.

પીર ભદ્રદીનની વિનતી

નરજી	ધરયા	બાળક	અવતાર,
તમે	જીવું કા	છો	તારણુહાર,
ડ્ર્ય	તમારા	તે	અંત ધાણુરા,
ઇસ્ત	જુગમાંહે	તે	પરવરયા.
પ્રથમ	કરયા	તમે	ધંધુકાર,
તેથી	ઝીરજી	શીર	સુરત ચાર,
ભીરમાઙું	ઉસકી	માતલો	કીઆ,
એસા	અહુંકાર	ઉનકુ	દીયા.
દીરતો	માયા	રચાવી	નીરધાર,
ઉસકું	દીયા	દીર	તે પર આકાર,

सुधी माया ते जालने मांडी,
उस्थी पृथ्वी संगणी सांधी.

चार घडीका चार नुगाकर दीया,
हस्त सामेतका अवतार कर दीया.

दीर्घीकर कारण से रथना करी,
आगे आया ईस नुग परपरी.

सामर उभाव्या ऐहुद अपार,
श्री ते उन्हु वलोण्या सार.

मध्या समुद्र तमे गुथां,
मेझे परणतका कर्या रवाह्या.

વાસંગ	નાગડા	નેતરા	તાણુયા,
ભરમઠ	મધ્યીયાણુા	કરું	ઢાલયા.
મંબ્યા	સમુંદર	તમે	જોહુિવાર,
ઉસથી	કાઢવા	રતન	દસ ચાર.
માખણું	તે જે તે	નુર	નીપાયા,
ઉસથી	ગંધાને	સુરજ	પાયા.
	રે તુંધી	
એસા	ઘેલ	તમ	નર તણું,
સો	રમત	રચાંયા	એહે રે.
તમે	તપ	કરતે	વર આદ્યા;
તારે	કરયા	વાયા	તેહ રે.

ਪੀਰ ਸਹਿਨਕੀ ਵੀਨਤੀ

ਵਾਚਾ ਹੁਮਲੁ ਤਮੇ ਕਰਥਾ ਸਾਰ,
 ਐਲ ਰਮਤ ਕਰਵੀ ਨੀਰਧਾਰ.

 ਫੂਰਕਰ ਮੁਨੀਵਰਕਾ ਕਰਣਾਂ ਕਾਜ,
 ਆਖਾ ਉਨਕੁਂ ਤੇ ਅਧੀਚਲ ਰਾਜ.

 ਸਾ ਤਮੇ ਰਮਤ ਕਰਥਾ ਅਛੁ ਪੇਰ,
 ਅਖ ਤੋ ਚਾਕੇ ਤਮੇ ਮੁਨੀਵਰ ਘੇਰ.

 ਅਖੀ ਪਾਣੇ ਤਮੇ ਹਮਾਰੀਲੇ ਵਾਚਾ,
 ਹਮ ਤੋ ਕਰਣੀਕੇ ਛੋ ਰਹੇ ਕਾਚਾ.

 ਹਮ ਪਰ ਕਰਥੋ ਤਮੇ ਨਰਾਂ ਮਹੌਰ,
 ਸਾਰ ਕਰਥੋ ਸੁਮਨ ਥੀ ਸਾਵੇਰ.

તમતો કરયા જે ખેલ અપાર,
ઉસકા પાર કુછ નહીં નીરધાર.

ભીરમાળું ચાર વેહ કર દીયા,
સાહી સંખેદું હુકમજોં કીયા.

સો સુણ છાડકર ગયા પાતાલ,
કુરે સુણી માંડે જે અંધકાર.

કીર તમે પુઠે ઝાંખેકે ગયા,
ઉસદું રૂપ ધરકે મારયા.

વેહ લા દીયા ભીરમાઙું તાયે.
સાહી ભીરમા કુછ કામ ન આયે.

અંહા સુરજ હો પેહા કીયા,
 એસા ઐલ કોરણ રૂપે ને કીયા.
 મહુકોટક અહુંકાર જ કીયા,
 ઉસકું તમે સંગારયા સાર.
 દીરતો ધરયા વારા અવતાર,
 રાખ્યા પ્રથમીકું હાઠે નીરધાર.
 ર તુંહીં.....

એસી ઐલ રમત અતી કરી,
 સોછી નિરજન નીરાકાર રે.
 નરસંગ રૂપ ધિયુંકર ધરયા,
 સો તો જુગપતીયા વેવાર રે.

ਪੀਰ ਸਦਰਹੀਨਕੀ ਵੇਨਤੀ

ਨਰਸਂਗ 3੫ ਤਮੇ ਜਥਾਰੇ ਧਰਥਾ,
 ਲਾਤਾ ਥਾਂਭ ਕੁਟੀਨੇ ਪਰਵਰਥਾ,
 ਤਾਰੇ ਲਾਰਥਾ ਲਗਤ ਪਲੋਲਾਜ਼,
 ਛੱਡਖੂ ਕਂਸਕੀ ਗਮਾਈ ਲਾਜ਼,
 ਉਸਕੁ ਮਾਰਥਾ ਤਮੇ ਘੇਲ ਜੇ ਕਰੀ,
 ਮਾਰਥਾ ਨਰਸਂਗ 3੫ਜੇ ਧਰੀ,
 ਧਾਂਚ ਫੁਰੋਡੀ ਤਥ ਅਵਜ਼ ਲਾਰਥਾ,
 ਲਗਤ ਪਲੋਲਾਜ਼ ਕੇ ਸਾਥ ਓਧਾਰਥਾ,
 ਪੀਰ ਤਮੇ ਕੀਸਕਾ ਛਵਾਲ ਜੇ ਕਰਥਾ,
 ਸਾਪ ਵੀਛੁ ਮਾਣੁਝਕੁ ਭਰ ਧਾਰਥਾ।

એઈમાની તર્ફ હતા નોરધાર,
 સાહી હુંચા છિસ જુગમે ખુઆર.
 એની એલ રમત તમે રચાઈ
 સાહી રમત હમ પરતક પાઈ.

 હું જે સહાઈ એ એલ તમારા,
 જુગપત હોવેગા જે વેવારા.
 વાઈમન ઇપ તમે શીરકર ધરયા,
 કૃપટ મંડાવીને ખલને છડયા.

 માંગી ધરણી અઉઠ (૩૧) કદમ સાર,
 કદમ ભણાવીને કરયા ગાર.

चैत्री	रमतमे	बलदु	छलया,
धरम	कीया	उसडा	बीगाड़या.
दीर तमे	इरस्सीराम	झपने	धरया,
भींजरेमे	सेसा	अरज्जण	मुरया.
राम	झपे	वन गया	नीरधार,
माता	वनने	हुआ	साड़या अपार.
		२ तुंही.....	
वनमांडे	तप	तमे	करया,
दीर लंडमे	बुध कीया	वाचे रे,	
दुसासग	रावण		मारया;
अने	वारी	सीताल	तांचे रे.

पीर सहरदीनकी बेनती

करसन दूपे अहु रंग रस करया;
 जारे वासुदेव के धरे अवतरया।

 प्रथम पुतनाका सोंसया प्राण,
 पही नाग नाथया नीरवाण।

 कालीनाग पर अमरवारी कर्या,
 मामा कंसकु तमे त्यां मार्या।

 रमया गोपी संग सोल हजार,
 एसा गेल दीया भयुरा भींग।

 मह आधा महियारी केरा,
 कपड़ा दीया नाहु वालीउ केरा।

१७५

ओमा कान्दे पे रमत ओ हीया,
दीरतो हुआरका का राज ओ हीया.

हालीद चुहामेंकुं हीया तमे धर्ही,
दीर होवत उसकुं ही ततभाष्टी.

भूषकुं हीया अवीचल राज,
सारया वीहुर भगत केरा काज.

पांडव भगतकुं कुण्ड ने हीया,
ज्ञाने रमतमांडे ते हारया.

द्रोडपतीकुं पुरया चीर हळर,
ओक चीर ओक वागडेका आर.

લાખા મીંહરથી ઉનકું ઉગારયા,
 ઉનકે સાથે ક્રીર જુદે કરાયા.
 મારયા તારે દુરોધન રાય,
 પાંચ પાંહવકું રાજ કરાય.
 હોમ જગન લે પાંડવે કર્યા,
 વીકટ રૂપે તમે ત્યાં પરવર્યા.
 રે તુંહીં.....

પ્રાણાણ કું બુલાયા,
 જેણે ચંડાણ ઠેરાયા તાંચે રે,
 ગાય કા દરળ કીરાયા,
 તેણે અપણા શીશ હટાય રે.

ਪੀਰ ਸ਼ਹਦਰਹੀਨਕੀ ਕੇਨਤੀ

ਗ੍ਰੀਵਤੋ	ਪਾਂਡਵਕੁं	ਤਮ	ਤਰਾਯਾ,
ਉਨਕਾ	ਫੀਮਾਲਥਮੇਂ	ਛਾਡ	ਗੀਰਾਯਾ,
ਹੇਵਲ	ਹੇਰਾ	ਸਾਖ	ਰਹ ਕੇਰ ਹੀਥਾ,
ਅਡਸਠ	ਤੀਰਥਕੁं	ਕੁਣਾਮੇਂ	ਲੀਥਾ.
ਭੁਤੁਂਕਾ	ਕੇ	ਤਥਾਂ	ਵਾਸਾ ਕੀਥਾ,
ਪਥਰ	ਮੁਰਤਕੁं	ਤਸਤੀ	ਹੀਥਾ.
ਆਹਮ	ਸਰਗ	ਕੇ	ਛੇਤੇ ਧਰਥਾ,
ਨੁਹੁਂਕੁਂ	ਮਾਤਮੀਕੀ	ਕੁਦਰਤ	ਹੀਥਾ.
ਆਗ	ਧਿਆਹੀਮਕੀ	ਠੰਡਾ	ਕੀਥਾ,
ਈਸਮਾਈਲਿ	ਠਾਮੇ	ਫੁਲਾ	ਧਰਥਾ.

मुसे	लाठ	पाया	नीरधार,
उसकी	करामत	अनंत	अपार.
जूध	मुसा	ओ	भीजमानी कीया,
उसकु	बडोतेरा	ऐल	दीखलाया.
हॉके	इक्रीर	तमे	आणु लीया,
मठली	संग	पीलवा	प्रभाणु.
चेसी	ओहुद	कुदरत	करया,
जुखम	नणीकु	रंग	धरया.
मांस	सामरका	कीडे	भाया,
ताबी	मनसु	नव	धीरक छोडया.

શ્રી

થુનસ ધરયા મધી ચેટમાણે,
 લુતકે સુલક સથ કુકે ઉડાણે.
 ધિસાંકું રહુંકા મુકરબ કીયા,
 હાઉદ તેરા ને ખલીદા હુચા.
 દોતી સુલેમાનઙું આદશાહી,
 એસી કુદરતનો આપ રવાઈ.
 રે હુંહીં.....

ખેલ રમત તમે કરયા,
 તે કરી મહમહ અવતાર રે,
 સો સથથી મુગરગ હુચા;
 તે હુચા નુર નીસતાર રે.

શીર અહરદીનકી વેનતી

એસા એલ સામ તુમને લો કીયા,
 અદ્વી ઇપે શીર નામ ધરાયા.
 તીયાં બહોાત શુદ્ધ કીયા પરવારે,
 કાદ્ર બહોાત જુલદીકારસુ મારે.
 હીનડું હીયા તે કાયમ સુહામ,
 ધરયા અપના તે તલબ નામ,
 એસી રમત તમે સરવે કર્યા,
 અભિતો બાળક થઈને અવતર્યા.
 વેનતી કરયા ગુરે અનંત અપાર,
 કહીયા કીતનાક ઉનકા સાર.

શીરતો	ચંગાપુર	નગરને	આયા,
શ્રી	દ્વિલામશાહુ	કા	પતા પાયા.
નર	રહેતે થે	નર નગર	માંહે,
પીર	સહરદીન	આયા	તાંહે.
ગુરકુ	મીઠીયા	નરળ	નીરવાણુ,
વીનતીકા	તથ	કંથીયા	ગીતાન.
તથતો	નરળ	હુઅા	રદીયાત,
ઉદ્ડી	લેન્યા	ગુરળ	સાથ.
શીરતો	નરળથે	એસા	કહ્યા,
જુસ	ગુરકું હમ	ખડે	ઉમાયા.

सोही गुर हम धरे लड़े आया,
अड़ात आनंद आज हमकु थया.

किनी बडाई गुरकु हीया,
गुरतो शीश नमवी रह्या.

दीर कीतनीकी दीती आता,
ओर न जाए उसकी हाता.
ऐ तुंही.....

गुरजुये हीहार हेह्या,
तभ आनंद हुआ मन रे,
नीरमल पावल सर हुआ;
जपा थीया नर प्रसन्स रे.

ਪੀਰ ਸਹਿਨ ਕੀ ਵੀਲਤੀਕ। ਝੜ

ਅਛੋਤ ਹੀਨ ਗੁਰ ਨਰ ਪਾਸੇ ਰਹਿਆ,

ਡੀਰਤੇ ਨਰਣਾਥੇ ਵਰ ਜੇ ਹੀਥਾ,

ਭਾਈ ਗੁਰਣ ਗਤਮਾਂ ਪਰਵਰੇ,

ਸਤੀ ਜਨਕ ਸਥ ਕਾਰਜ ਕਰੇ।

ਉਨਕੁਂ ਘਟਾਵੇ ਸਤ ਧਰਮ ਆਚਾਰ,

ਗੁਨਥੀ ਪਾਵੇ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰ,

ਖੁਤ ਪਰਸਤਕੁ ਹੀਨਮੇ ਲਾਨਾ,

ਸਤਾਪਥ ਧਰਮ ਪਰ ਸੁਧ ਚਲਾਨਾ।

ਪੀਰ ਸਹਿਨ ਹੀਨਮੇ ਆਵਾ,

ਅਛੋਤ ਚੁਰੀਏਕੁ ਬੋਧ ਜੇ ਹੀਥਾ।

ગુરજી ગતમાં આવ્યા નીરધાર,
 કંથીયા અમૃત ગીનાન સાર,
 મુનીવરકું સગ્ર કરયા કામ,
 કંથીયા મોટા તળ વેહ પુરાણ,
 દીર મુનીવરકું કસીયા ઘણું
 જોટા એ સત તળ છાડ્યા તતખણું.
 કીતને બરસ ગુર ગતમે રહ્યા,
 દીર નરજીકું ગુર લેને ગયા.
 તળ પીર હસન કળોરહીન સાર,
 તેણું પીતાકું કહ્યા તતકાર.

બાપ મુજકું તુમ લેના સાથ
 હમકું લે જાઓ તુમારે સંગાથ
 તથ પીર સહરહોને કણ્ણા સાર
 તુમ તો અથ હો છોટે બાળ.
 ધીતની શુરળ્યે કરી જાય મોટ,
 રસ્તે મેં હુંઘા તથ લોહોકા કોટ.
 રે તુંહીં.....

પીર	સહરહોને	હઠ	કરી,
અને	લાવી	બડેરી	મોટ રે.
સાથ	ન	લીયા	સુતકુ,
તથ	દોહારકી	થઈ	ખોટ રે.

આહુ કારકા પરતા।

ગુરકે ચો તરફ કોઈ ને હુઅા,
લોહાકા ગાં આગે હો રહ્યા.

તથ ગુર કરયા અતી અરહાસ,
કરયા આરાધને બહુ પ્રકાશ.

ઓાર બહેાત વીનોવીને વેનતી કરી,
હસ અવતારકી સુધ કરી ધરી.

ઓાદ્યા વેનતીથી ગુરજુ હેવ,
સાહેભ બાદો ગુનાહ તત્પેવ,

બહેાત હીન હુએ હીદાર ન હેખ્યા,
હીદાર હેખ્યેકી રાહ જ તકયા.

જેસા મા બાપ વીતા છોડુ કરગારે,
એસી દીહારકી આશા મન ધરે.

હુઈડા માંહે બહેલ અગન જે સાર,
સો સળ આયા હું શોક દીહાર.

જેસી જલ ખીના માછવી તડકે,
એસી વેનતી સો ગુરજ કરે.

વાચા પાળો તમે સીરજાણુહાર,
મુજકુ બતાનો અપના દીહાર.

એસા ગુરજ કહે કરગારી,
દોનું હાથ જોડીને વેનતો કરી.

એક પગલે ગુરજી ઉભા હતા,

વેનતી વીધાતણી કરતા હતા.

તથ સો ગઠ સારા ગલ ગયા,

લોહેઝા ફર સો હોંને રહ્યા.

ગુરજી બેટણ્ણેડું ગયા દીદાર,

જાદુર પોતા ઓ કેછેક મીંબાર,

રે તુંહી.....

તથ ગુર હસન કણીરહીન,

મીલયા ત્યાં તતકાલ રે,

ગુર સહરહીને કલ્યા હતા,

સુત તમતો નાના બાલ રે.

વર પાણું ગુર હસ્તન કથીર દીનકા

ગુર હસ્તન કથીરહીને એસા કીયા,
બાપે મુજફું અપની સાથે ન લોયા.

જખ ગુર સદરહીને ન લીયા,
પીછે ગુરળ એકલા ચાલીયા.

એલ રમત ગુરે એસી જેડી,
આકદેથી સામ ફ્લીયા તોડી.

ઉસકે કપાસકા સુતર કાંતયા,
સો વળુકર સીરળંધ ખનાયા.

કરયા લંબા ગજ પાંચસો ખાસ,
ઉસકે બીચ લખયા જો અરહાસ.

ચેનલી લખ્યા ઉસમે ધર્ણી,
નારી થઈને વીનવી તત્ત્વધર્ણી,

એસા જીરળંધ અનાવી ગયા,
અપણો ભાપથી આગળ પહોંચ્યા.

સીરળંધ હદીયા કર નરણુ હીયા,
નરળ લઈ કરી આનંદ હુંબા.

ખાંધી લેકર જીર ઉપર સાર,
નરની જીરળંધ લે ઉતાર.

સો લે ખાંધ્યા ગુરળણુ ત્યાં,
અનાત કરોડકા પરણે હીયા.

सा वर	लेकर गुर	गतमें आया,
गुरण	हुसनशाहा	नाम धराया,
मुनीपर	ओध्या	अतीज सार,
सतपथ	मारगसुं	सुध वेवार.
नीयम	धरम गुरे	आद्या धर्षुं,
सतके	मारगे सरवे	ततभर्षुं.
	२ तुँडी.....	

नीयम	धरम बहु आलया,
गुर	हुसन शाह नीरधार २,
उसका	महीमा अती धर्षुं;
कहु	दीतनाक वीयार २.

હુઅા કરાનેકા તરતીએ

ને કોઈ ગતમાંહે કરાવે હુઅા,
 નજરે મુખીકું તે હેણે ને સવા.
 ઓાર મુખી ઉસકે સામું ને જ્યે,
 તો દ્વાર હુઅા કેરા પુરાને હોય.
 ઓાર જામ કલસકા પડણું। હુઅા,
 હો સુળદા કરણું। જયાદા હુઅા.
 ગુર હુસન શાહે એસી બાતજ કહી,
 મુનીવર જનકું સંભળાયા સહી.
 એક હીન જાગલમે ગુરજ જાતા,
 ગત જુમલો સંવેં સાથને હોતા.

हेठ्या तथ एक वीरभ भी जर,
 एक टांगया जनावर करे पुकार.

 उपर पाउ सीर नीचे जे टरे,
 अती चेरे ते खडु कर गरे.

 तथतो जमाते गुरकुं पुछया,
 छसका टांगणुा सो हीयुं कर हुआ.

 हुकम करे तो धसे छोडिये आज
 तो सर जवे जे छसीका काज.

 तथतो गुरल्लये उनुकुं कह्या,
 छसिका टांगणुा सो कुहरती हुआ.

 स. व. २/७

જુટેગાં	નહીં એ	લે	નીરધાર,
લે	કુદરતથી	ટાંયા	તત્કાર.
તખતો	જુમલેળુ	કરી	અરદાસ,
વચન	ઇસીકા	ગુર	કરી પ્રકાશ.
ફીસ	કારણુ	ઇયાં	તાંગયા એ,
નાહિં	કુખડા	લે	સેહતા તે.
	રે	તુંહીં.....	
તથ	કીતને	મીલીને	આદમી,
લે	હાતા	જમાતકે	સાથ રે,
જુટાવણુ		લાગા	નાનપર;
જાઈ	ઉલા	તેને	પાસ રે.
		□	

सत्यथका पडहा ऐलेणुका इव			
अती	जेर तथ	तेणु	ले करया,
तोभी	जनवर	नहीं	छूटया.
तथतो	टांगया	रहा।	साही,
करता	इरीयाह	अती	जेरि.
तारे	गुरजुकु	पूछे	सब सार,
मेहेर	करीने	गुर	कहो नीरधार.
केसा	जनवर	करे	इरीयाह,
केसा	करया	जुगमे	अपराध.
तथ गुर	हसनशाहु	गतकु	कहा,
ओ तो	सत्यथी	मुनीवर	हुआ.

ધીમાન ન રામ્યા સતપથી પર સાર,
પડદા ક્રાસ કર્યા નીરધાર.

તીક્ષ્ણી પીડા તે પામ્યા એ,
સળ મહાદન સુધી લોગવે તે.

જે કોઈ સતપથકા પડદા એલે,
સો તો અજાળ એસા લે લોડે.

સાંભળો॥ મુનીવર સત ધરમ ધ્યાવો,
પડદા ક્રાસ મત ઉસકા કરો.

શ્રી ઈસ્ટિલામશાહ બહુ રમત જ કરી,
સોઢી સરવે જુગમાંડે પરવરી.

આખર તે નર સરગ સધારયા,
 અમરાપુરીકા વાસા પાયા,
 સવંત ચલદ જોહે વીસ સાર,
 માગસર માસ તારીખ અળીયાર.
 જાડ્ઝ સરગાપુરી વાસા વસાયા,
 ઉસ દીન મંગલવાર જ હુઅા,
 રે તુંહી.....

 કહે થુર હસન કૃષ્ણરદીન,
 તમે સુષ્ણે મુનીવર સાર રે,
 સતપથ જોણે શ્રીવીયા;
 તે તરફ લંધીયા પાર રે.
 □

ઈમામેણી તમનીએ

દ્રીરતો મહમદ ણીન ઈસ્લામશાહ હુચા,
 ચાલીસ બરસ તે જુગપત રહ્યા.
 ઉસને ભી મુરીદ બણેણ ઈયા,
 સત્તપથીએ તથ ધરમ ધ્યાયા,
 બણેણ બંદળી હસનશાહા કરી,
 આખર ગયા દુન્યા પરહરી.
 સવંત પંદરસો પાંચજ સાર,
 અમરાંપુરી પોણેંતા નીરધાર.
 કારતક માસમે સરગે ગયા,
 તથ પીર તાજફીન શુર થયા.

ਮહੁਮਹ ਪੀਨ ਇਸਤਾਮਗਾਡ ਸਾਰ,
ਉਸਨੇ ਭੀ ਛੋਡਿਆ ਏਹੀ ਸ਼ਾਹ.

ਸਵਾਂਤ ਪਾਂਫਰਜ਼ੇ ਤ੍ਰਪ੍ਰ ਵੀਸ,
ਅਸਾਫ ਮਾਸ਼ਟੀ ਤਾਰੀਖ ਤ੍ਰੀਸ.

ਤਥ ਤੇ ਨਰਣ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਪਲੋਤਾ,
ਨੁਮੇਕਾ ਤਥ ਹੀਨ ਜੇ ਛੋਤਾ,

ਮੁਸਤਨਸਿਰਿਖੀਲਾਡ ਝੀਰ ਹੁਵਾ ਇਮਾਮ,
ਉਸਨੇ ਅਲੋਤ ਛੀਧਾ ਜੁਗਮੇ ਕਾਮ.

ਕਥੀਧਾ ਪਾਂਫੀਧਾਤ ਅਨੁਮੀ ਮਾਂਡੇ,
ਓਹ ਜਵਾਮਰਹੀ ਭੀ ਕਥੀਧਾ ਤਾਂਡੇ.

भत्ताया सूरि हीनका काम,
 रघीया जुगमे अवीयत नाम.
 हीनकी राहा मुमनकु भत्ताया,
 पंहीयात ५२ उनकु अलाया.
 आभर साही नर सरगे सधाया,
 अभरापुरीका वासा वसाया.
 रे तुंहीं

संवत् पंहरसो कहीये,
 अने उपर ऐ ने त्रीस रे,
 माहा भास तीथ तेरभी,
 सरगे गया जगहीश रे.

ઈમામોકી તસ્નિફ

ક્રીર તે હુઅા નર અધિસલામ,
 ઉસને ભી કરીયા જુગપત કામ.
 અઠાર બરસ કરીયા બાહથાહી,
 આખર અમરાપુરી મેં પોતા જાઈ.
 સવંત પંદરસો પચાસ જાણો,
 સરળાપુરી ગયા પ્રમાણો.
 ઉસકા ગરીબ મૌરા હુઅા નીરધાર,
 સો નર ધ્યાવંતે માંહી સંસાર.
 તીન બરસ રહ્યા નર અવતાર,
 આખર સરળો પોતા નીરધાર.

सखंत	पंहर	पचास	पर	तीन,
भागसर	मास	जुमेडा		हीन.
अथुहरअली	का	झीर	आया	वारा,
पंथ	पर	रह्या	से	वरस
सखंत	पंहरसे।	पासठ		बालु,
सरगो	सधाव्या	नरण		प्रभाष्य.
झीर	हुआ	मुराह	भोरआ	सार,
उसने	भी	पंथ	कमाया	नीरधार.
पांच	वरस	झीया		भादशाही,
सरवे	हडीझी	राहा		चलास.

सोही नर आधर सरगे गया,
 अमरापुरी मे वासा कीया.
 सवंत पंहरसे चीते छाधि,
 मास भाहरवेका होता सोधि.
 तण ते नरળ वहिकुंठ गया,
 ईर अलझोकारअली नर थया.
 रे तुही
 नर नारायण एक हुई,
 तुम भत हुज जाण रे.
 ६६ विद्यासे श्रवीया,
 उसका टलया चोरासी खाण रे.

ભિમામોકી તસ્તનીઝ

જુલાઈકારઅલી	નર	અવતાર,
હો બરસ રહ્યા	માંહે	સંસાર.
આખર છોડ્યા	દુનીયા	દ્વારી,
સવંત પંહરસો	બહેતેર	જાહી.
તથ તો હોતા	માગસર	માસ,
જ્યા જો કીયા	સરગમે	વાસ.
આતવારડા	હીન	પ્રમાણુ,
નરળ વઈકુંઠ	ગયા	નીરવાણુ.
કીર તો હુચા	નુરહીનઅલી	ભિમામ,
ઉસકા થા ચો	તુરશાહા	નામ.

ਉਚੰਨੇ ਘੇਲ ਰਮਤ ਗਹੁ ਕੜੀ,
ਜੋ ਸਾਥ ਪੁਸ਼ ਜੁਗਮੋ ਪਰਵਰੀ.

ਮੁਨੀਵਰ ਕਰਤੇ ਧਰਮ ਆਚਾਰ,
ਫੇਤੇ ਗੁਰ ਮੁਖੇ ਫੋਂਫਕਾ ਆਫਾਰ.

ਧਰ ਕਲਸਕੀ ਪੁਜਾ ਕਰਤੇ,
ਕੋਈ ਦਮਡੀਕਾ ਫਾਨ ਵੇਂ ਫੇਤੇ.

ਰੀਖੀਸਰ ਧਰਮ ਧਾਵੇ ਨੀਰਧਾਰ.
ਗਤਮਾਂ ਮੀਲਤੇ ਨੀਤੇਅਨੀਤ ਸਾਰ.

ਛਸਨ ਕਾਖੀਰਫੀਨ ਜੁਣ ਸਰਗੇ ਪੋਤਾ,
ਫੁਰਅੰਹ ਉਸਕਾ ਅਫਾਰ ਵੇਂ ਫੋਤਾ.

પાતોકા ઉસને જગડા કરીયા,
 આપ આપસમેં ખોલ્લાત ને લડીયા.
 છિંદુમશાહ તમ ન હોતા તીયા,
 પાતી ભાઈયે ઉસકું ન હીયા.
 તમ તો આજ્યા જનાજે પાસ,
 ગુરસું પાતી ઉને માંગી ખાસ.
 રે તુંધીં.....

ગુર હુસનશાહે આલયા,
 તસવી ને સાકર સાર રે.
 તમ જનાજેકું દોડીયા,
 છિમામશાહ નીરધાર રે.

આઢાર કેરજંદકા વીવેચન

જબ ગુર એમામશાહે પાતી ન પાયા,
તણ ધર આપણે એઠ જો રહ્યા.

બાઈયે કરણું બહુ આપણું ચલાઈ,
ઉંચ નગરમે હુઈ આપ લડાઈ.

ઉસમે જલાલશાહ જો સખસે બડા,
સતપંથ ધરમદું પેણે છોડા.

લીધા સુનીઉકા આપ વેવાર.
માનવા લાગા તે ત્રને યાર.

ગુગ મે ભુલાયા બહુ મુરખ લોક,
સતપંથ ધરમ તેણે કર્યા ઝોક.

ક્રીર કેસા ઉસકા હવાલ હુઅા,
 અધાર બરસકા તે હોકર મુઅા.
 તથ સુનીઓને ઉસે અપણા જાળ્યી,
 છોટા કુળા ઉસ ઉપર બનાણ્યી.
 નામ ન રાહયા ને હુંયા માંહે,
 કેતે ભુનીવર ઊને ભુલાયે.
 ઉસકે પીછે ક્રીર દુલાને હુઅા,
 ઉસકુ ઉસકી જાગા બીહાયા.
 સેલ્લો રહ્યા ક્રીર ખટજ માસ,
 તરત ઉડાડ્યા ઉસકા સાસ.

तथा तो भूस्तक्यांदर गीढ़ाया,
 उसने हो अरस कुछ जमाया.
 आधर उसने ली हुन्या छेड़ी,
 मौत के साथे जो प्रीतज नेड़ी.
 तथा तो वालक्यांदर हुआ,
 सोतो पांदरा हीन तक रहा.
 रे हुही.....
 घोसा घूरा उसमें हुआ,
 सब हुआ असे हाल रे.
 सो कीचुं सारे होयेगे.
 जे खावे दशोंही भाल रे.

નુર શાહકા ખત ઈમામશાહ પર

અસા હાલ ઉંડા જો હુચા,
 અઠાર માંહેસું સતર જો મુચા.
 સારે મુનીવર ગયે તળ કુરી,
 ગુરકૈ બોધાસું નવ આહે વરી.
 તળ ગુર ઈમામશાહે છોડ જ દીયા,
 ઘર આપણે સમરણ જો કીયા.
 નરજીઝું ખખર જખ સરવે હુઈ,
 ગુરજી તાજહીન સે હોઈ સોઈ.
 અખ તો રહ્યા એક ગુર ઈમામ,
 જસકા હોતા ઈમામશાહ નામ.

તારે નરળુંયે ખતને લીખયા,
ચંદર વીરકે હાથુ ને હીયા.

તેણુ ગુર ઈમામશાહું પોચાંયા,
ગુર ઈમામશાહ ઉસું વાંચયા.

અતી ધણું મન થયા રહીયાત,
નરળુંયે મહેર કરી મુજ સાથ.

તથ તો ફીકર બહુ ગુરું હુઈ,
કોણ રીતે જાઉ નર કને જોઈ.

હેણે ને પાંખ તો ઉડી જાઉ,
જાકર નરળું શોશ નમાઉ.

ચારા નહીં મુજ પાસે કાંઈ,
 તુન ચાવેથો ચલ જોડ વાંઈ.
 ક્રીર તો ક્રીકર બહુ મનમે કરયા,
 આખર ત્યાંથો રવાના થયા.
 ચલ ઉપરથો ગુર ચાલો જાય,
 સાડગ્રીસ હીવસે કોનારા પાય.
 રે તુહીં.....

હરીયા ગાજે અતી ઘણ્ણા,
 જુયું કાયર છોડે પ્રાણ રે,
 તથ ગુરજુ કુઠ ન ડરયા,
 તે ચાલયા ત્યાં નીરવાળુ રે.

ગુર ક્રમશાહકુ હુજુરીમે જાણુ।

તમ તો હરીયા કે અંદર ગયા,
પાઉ આપણુ પાણીમે ધરયા.
પાણીથે રસતા હીયા સવેરા,
રસતા હોતા સો થલલે કેરા.
ઉસમે ચાલયા ગુરળ સાર,
ચાલીસ હીન તક ચાલયા નીરધાર.
ક્રીર તે હરીયાડું છોડી ગયા,
આર જગતમે ચાલી આયા.
ત્યાં તો કુંગર ઉંચા ધણેરા,
કાયેર મનમે ઉરે સવેરા.

गुरतो उसमें नव उरया काय,

उस दुःगर वर्चे चालया जाय.

वाटे वाघ सिंह चीता होता,

सो तो गुरलुका वेरावा जेता.

तथतो पोता गुर केहें ॥ मांडे,

अती रंग देखया गुरे तांडे.

अडेत रलीयामणी केहेंक ने नगरी,

जयां वसे त्रिलोचन धणी.

तथतो भेट जाई नरलु नाथ,

मुझी गुलामके होइने साथ

મુખી ગુલામ ત્યાં ભુજરગ હોતા,
 નરળુકે તે તે હુંગુરે રહેતા.
 છિલમબે તે બહુ હોતા ભારી,
 છિલમ ઉસીકા તે અનત અપારી.
 ઉસકે સાથે ભેટયા જે સાર,
 સો ભી હોતે મુનીવર અવતાર.
 રે તુંહી.....

મુખી ગુલામ વડીલ થા,
 સો ગુરકે કારણ જાણ રે,
 તેણે શુરુદું સાથે લીયા,
 અને લૈટાડ્યા લગવાન રે.

ઈમામશાહકું દરખાને ચોચના

ગુર ઈમામશાહ નર પાસે ગયા,
 જાંકર નરળુકે પાંચ પણ્યા.
 વેનતી કર્યા તથ અને અપાર,
 તથ નરળ થયા વર હાતાર.
 ઓદ્યા નરળ તમે માંગો આજ,
 જે કંઈ માંગો તે સારીયે કાજ.
 તથ ગુર ઈમામશાહે બાત જ કહી,
 સુજાંકું સરગ દેખાડો સહી.
 તારે ઓદ્યા નર સુણો ઈમામ,
 કેળું નવ ફીધા એસા કલામ.

તમ ને સરગ જોવાનું કહ્યા,
ગોતેરા માંગણું તે એસા માંગયા.

શીર જીવાઈલિકું નરે તેડાયા
ગુરકું ઉસકે લેં સાથે લેજાયા.

આલયા હોળું સો મીલકર સાથ,
લીધી ગાર કેરી તથ વાઠ.

પ્રથમ નાને ગાર માંહે આવ્યા,
ગોતમ ઝાંપી ત્યાં એકા હુઅા.

ગુરકું હેખકર ઉને શીશ નમાયા,
હાથ જોડીને અરહાસજો કરયા.

ગુરજ હુંથા મુજ ઉપર કરે,
મુજપર મેહેર કરી પરવરે.

મુજ શી ભૂલ હુંથા તે એસા,
જળ ધીર મુજ ધરમાંહે એડા.
બદ નજર લે ઉસકા હુંથા,
સુરજકું તેણે પ્રથમ કહ્યા.
તે હુંડી.....

સુરજકું એસા હેઠા,
તમ હેખતે સળ સંસાર રે,
બહોત મુંહરીયા ઉસ મીને,
કૃષ્ણ હૈ રૂપ અપાર રે.

ગોતમ ઝણીકા વૈભવતાર

એસા કહો ઉસમેં કૌન હું રૂપ,

એઓ નહીં હોવે ઉસકે સરૂપ.

તથતો સુરજે ધીરજું કહ્યા,
મેં તો હેખતા હું સારી દુનયા.

એસા ઘરમેં હું મેરે મેમાય,

કોઈ કીસીકા મુજે હેખા ન જાય.

ઇસકે કારણુમેં કાઈ ન પીછાળું;

રૂપ અરૂપ નવ કીસકા જાળું.

માટે ચંદ્ર કે આગે જાઓ,

લેદ સણ પુછ ઉનસે પાઓ.

यंद्र क्षेत्रा सर्व दुमकुं सार,
 ये सर्व देखता है नीरधार.

 सर्वकुं भीषणे यदाने सोई,
 दुनियामें जे इपवंती होई.

 अस्ती सुरक्षे जय वाणी कही,
 तभ इद्र गया वहांसे सही.

 यंद्रकुं उने असाने क्षेत्रा
 जे सा चुरवकुं होगा पुछया

 तभ यंद्रने उसे कहा वीचार
 सर्वथी सउप गोतमकी नार

તથ ઉસ નારી પર આશાક હુચા
 મેરા ધરમ તો એસાજ જયા
 જીવિ કુકડ હેવે લાતને સાર
 તથ જાઉ નાણેકું સમુદ્ર પાર
 એસા નીત નીત વીરતને હોતા
 ઉસકા બેહ સો ઈંદ્ર જેતા.
 રે તુંહી.....

છંદ્રે દ્રીરતો કયા કીયા
 સો કુકડ બનયા સાર રે
 મુજ ધર આવી ઉભયા
 તથ લાત હીયા નીરધાર રે

